การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ชูชีพ มามาก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
พฤษภาคม 2553

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ชูชีพ มามาก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ชูชีพ มามาก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ พฤษภาคม 2553

ชูชีพ มามาก. (2553). *การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร. แววตา เตชาทวีวรรณ, อาจารย์ ดร. อารีย์ ชื่นวัฒนา.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2-4 จำนวน 403 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของแนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่า t-test และ F-test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศปานกลางเกือบทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย ยกเว้นความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อยู่ในระดับต่ำ

2. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรพบว่า

2.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาเพศชายมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่าเพศหญิง

2.2 นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

2.3 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและปานกลางมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

2.4 นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลางและน้อย

BUSINESS INFORMATION LITERACY OF UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE FACULTY OF BUSINESS ADMINISTRATION OF THE PRIVATE UNIVERSITIES IN BANGKOK METROPOLITAN AREA

AN ABSTRACT

BY

CHUCHEAP MAMAK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Library and Information Science
at Srinakharinwirot University
May 2010

Chucheap Mamak. (2010). *Business Information Literacy of Undergraduate Students in the Faculty of Business Administration of the Private Universities in Bangkok Metropolitan Area*. Master thesis, M.A. (Library and Information Science). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Wawta Techataweewan, Dr. Aree Cheunwattana.

The purpose of this research was to study and compare level of business information literacy of undergraduate students in the Faculty of Business Administration of the private universities in Bangkok metropolitan area based on gender, year of study, learning achievement and ability in computer usage. A sample group, drawn by multi-stage random sampling, comprised 403 regular undergraduate students, sophomores, junior and seniors in the Faculty of Business Administration. The data collection tool was an information literacy competency test which was developed by using Nancy A. Cunningham's information competency skills for business students as a guide. The statistics used for analyzing data included percentage, mean, and standard deviation, whereas t-test and F-test were used for hypothetical testing.

The study reported the following findings:

1. It was found that the level of business information literacy competencies of the students in the sample group was at a moderate level for overall attributes. Upon considering on each attribute, it showed that students possessed information literacy competencies at a moderate level in almost all attributes which included: the ability to determine the nature and extent of the needed information, the ability to evaluate information and its sources critically and incorporate selected information into his or her knowledge base and value system, the ability to use information effectively to accomplish a specific purpose, and the ability to understand many of the economic, legal, and social issues surrounding the use of information and to access and use information ethically and legally. The only attribute which was in a low level was the ability to access needed information effectively and efficiently.

2. The comparison of students' information literacy competency level based on gender, year of study, learning effectiveness and ability in computer usage demonstrated that:

2.1 Students of different genders had different levels of information literacy both for overall attributes and each attribute. Male students had a higher level of information literacy than their female counterparts.

2.2 Students of different years of study had different levels of information literacy both for overall attributes and each attribute. The third and forth year students had a higher level of information literacy than the second year students.

2.3 Students of different learning achievements had different levels of information literacy both for overall attributes and each attribute. Students of good and average learning achievements had a higher level of information literacy than those of poor learning achievement.

2.4 Students with different abilities of computer usage exhibited different levels of information literacy both for overall attributes and each attribute. Students with high ability of computer usage had a higher level of information literacy than those with average or less abilities.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ของ
ชูชีพ มามาก

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร. แววตา เตชาทวีวรรณ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. อารีย์ ชื่นวัฒนา)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. สอางศรี พรสุวรรณ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. แววตา เตชาทวีวรรณ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. อารีย์ ชื่นวัฒนา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ดร. แววตา เตชาทวีวรรณ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. อารีย์ ชื่นวัฒนา กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำตลอดจนข้อคิดในการทำวิจัย รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สอางศรี พรสุวรรณ ที่เป็นประธานในการสอบปากเปล่าและรองศาสตราจารย์ ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์ ที่กรุณาสละเวลาเป็นกรรมการในการสอบปากเปล่ารวมทั้งให้คำแนะนำที่ดีที่ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อดิลล่า พงศ์ยี่หล้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรวรรณ นันทแพทย์ อาจารย์ ดร. ชนันนา รอดสุทธิ และอาจารย์ ดร. สุพัตรา สินชัยสุข ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ประจำภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ทุกท่านที่ได้กรุณาให้การอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่ดีและมีคุณค่ายิ่ง แก่ผู้วิจัยจนทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษา

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงาน ณ ศูนย์สนเทศและหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ ที่ให้ความรัก กำลังใจ โดยเฉพาะสนับสนุนการศึกษาที่เป็นทรัพย์ที่มีค่ายิ่งของผู้วิจัย

ชูชีพ มามาก

สารบัญ

บทที่ **หน้า**

1 บทนำ 1
ภูมิหลัง 1
ความมุ่งหมายของการวิจัย 3
ความสำคัญของการวิจัย 4
ขอบเขตของการวิจัย 4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย 4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 4
ตัวแปรที่ศึกษา 4
นิยามศัพท์เฉพาะ 5
กรอบแนวคิดในการวิจัย 7
สมมติฐานในการวิจัย 7

2 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้อง 8
การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ 8
ความหมายของการรู้สารสนเทศ 8
ความเป็นมาของการรู้สารสนเทศ 12
ตัวแบบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ 13
แหล่งสารสนเทศทางธุรกิจ 19
การรู้สารสนเทศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน 22
ความสำคัญของการรู้สารสนเทศของนักศึกษา 22
การสอนการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัยเอกชน 23
การศึกษาทางธุรกิจ 28
ความเป็นมาของการศึกษาทางธุรกิจ 28
การศึกษาทางธุรกิจในมหาวิทยาลัยเอกชน 29
คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาทางธุรกิจ 33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 34
งานวิจัยในต่างประเทศ 34
งานวิจัยในประเทศ 36

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

3 วิธีดำเนินการวิจัย 40
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 40
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 42
การเก็บรวบรวมข้อมูล 44
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล 44

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 49
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 50

5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ 65
ความมุ่งหมายของการวิจัย 65
สมมติฐานในการวิจัย 65
วิธีการดำเนินการวิจัย 65
สรุปผลการวิจัย 66
อภิปรายผล 68
ข้อเสนอแนะ 70
ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์และผู้บริหารหลักสูตร 70
ข้อเสนอแนะสำหรับบรรณารักษ์ 71
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป 71

บรรณานุกรม 72

ภาคผนวก 79
ภาคผนวก ก 80
ภาคผนวก ข 82
ภาคผนวก ค 88

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

ภาคผนวก (ต่อ)

ภาคผนวก ง 99
ภาคผนวก จ 103
ภาคผนวก ฉ 119
ภาคผนวก ช 121

ประวัติย่อของผู้วิจัย 123

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1 ตัวแบบทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจ ของคลูเสคและบอร์นสเตน 17
2 ตัวแบบทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจ ของอาร์เมด จิลินสกี้ 18
3 เปรียบเทียบเนื้อหาการสอนการรู้สารสนเทศกับทักษะสามัตถิยะสารสนเทศ
สำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของ คันนิ่งแฮม 26
4 สรุปหลักสูตรทางธุรกิจที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยเอกชน 32
5 จำนวนประชากร โดยจำแนกตาม เพศ ชั้นปี 40
6 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา จำแนกตามระดับชั้นปีและเพศ 41
7 เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศ จำแนกเป็นรายด้าน 45
8 จำนวนและร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ชั้นปี
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 50
9 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ของนักศึกษา 51
10 ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา 52
11 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามเพศ 53
12 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี 54
13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขต
ของสารสนเทศที่ต้องการได้ จำแนกตามชั้นปี 55
14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้
อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จำแนกตามชั้นปี 55
15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์
ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกตามชั้นปี 56
16 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม จำแนกตามชั้นปี 56
17 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตาม
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 57
18 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขต
ของสารสนเทศที่ต้องการได้ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 58
19 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมิน
สารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้
ที่มีอยู่เดิม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 59

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

20 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน..... 59
21 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน..... 60
22 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์..... 61
23 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์..... 62
24 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์..... 62
25 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์..... 63
26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ 63
27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์..... 64
28 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์..... 64

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม หรือการเมืองการปกครอง จนเรียกได้ว่าเป็น ยุคสังคมสารสนเทศ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ และระบบโทรคมนาคมส่งผลให้การผลิตและการใช้สารสนเทศมีการขยายตัวในปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว บุคคลจึงต้องมีการปรับตัวให้เหมาะกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป โดยจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักแสวงหาความรู้ เรียนรู้ได้ตลอดเวลาและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือ เพื่อแก้ไขปัญหาและตัดสินใจในการดำรงชีพ ซึ่งต้องอาศัยทักษะการรู้สารสนเทศ (Information literacy) เป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากการรู้สารสนเทศ เป็นความสามารถที่ทำให้บุคคลตระหนักรู้ถึงความต้องการสารสนเทศของตนเอง และความสามารถในการแสวงหา ระบุแหล่ง ประเมินและใช้สารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Association of College and Research Libraries. 2000: Online) การรู้สารสนเทศถือว่าเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเป็นพันธกิจหลักของสถาบันการศึกษาที่จะส่งเสริมบุคคลให้มีความสามารถทางวิชาการเกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์และใช้เหตุผล เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องในการประกอบอาชีพในฐานะที่เป็นพลเมืองและสมาชิกของชุมชน ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาประเทศนั้น ต้องอาศัยรากฐานที่สำคัญ คือ ประชากรต้องเป็นคนที่มีคุณภาพ สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต มีความสามารถที่จะพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพสูงขึ้นซึ่งส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าของตนเองและสังคมโดยรวม ทั้งนี้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตนั้นจะต้องเป็นผู้มีความกระตือรือร้น สามารถรับผิดชอบการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและเรียนรู้ด้วยสารสนเทศ (Brandes; & Ginnis. 1996: 315)

การรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อการศึกษาโดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่เน้นผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต ประกอบกับสังคมยุคใหม่คาดหวังว่าบัณฑิตจะต้องมีทักษะ 3 ด้าน ได้แก่ การจัดการความรู้ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Pinto; & Doucet. 2007: 604) ซึ่งการรู้สารสนเทศเป็นทักษะสำคัญที่สามารถนำพาบุคคลไปสู่จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต การศึกษาระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันดำเนินการเรียนการสอนบนสังคมพื้นฐานความรู้ และการนำความรู้ไปใช้อย่างถูกต้องเพื่อประโยชน์ของผู้เรียน สังคมและประเทศชาติ บุคคลจึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะการรู้สารสนเทศให้เกิดความชำนาญและเป็นทักษะที่ติดตัวไปตลอดชีวิต แนวทางการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศ มีผู้คิดค้นหลายวิธีโดยกำหนดเป็นมาตรฐานหรือตัวแบบ มาตรฐานและตัวแบบที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จัก เช่น มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ

สมาคมห้องสมุดอเมริกัน ตัวแบบทักษะบิกซิกส์ (Big Six Skills Model) ของไอเซนเบิร์ก (Eisenberg) และเบอร์โควิซ (Berkowitz) มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Information Literacy Competency Standards-ACRL) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีตัวแบบที่พัฒนาให้สอดคล้องกับกลุ่มบุคคลหรือสาขาวิชา เช่น มาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี (Information Literacy Standards for Science and Engineering/Technology) ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ (Information Competency Skills for Business Students) ของแนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม

ตัวแบบมาตรฐานสำหรับการพัฒนาการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ หรือที่เรียกว่า “ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ” พัฒนาโดย แนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม (Cunningham. 2003: Online) บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยโซโนม่า (Sonoma University Library) เป็นมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ โดยประยุกต์จากมาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของ ACRL ประกอบไปด้วยความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ 5 ข้อ ดังนี้

1. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

2. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม

4. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศไม่ว่าในฐานะส่วนบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

คันนิ่งแฮมใช้ทักษะดังกล่าวในการวัดและพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยโซโนม่า โดยพัฒนาให้สอดคล้องกับสาขาวิชาที่นักศึกษาทางธุรกิจเรียนและความต้องการของตลาดงานทางธุรกิจ ทักษะนี้ถูกอ้างถึงในเว็บไซต์ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) จึงเป็นตัวแบบการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศที่รู้จักอย่างแพร่หลายตัวแบบหนึ่ง

การศึกษาทางธุรกิจหรือธุรกิจศึกษา (Business Education) มีสอนในประเทศไทยนานแล้ว ซึ่งเกิดจากความต้องการแรงงาน ในภาคอุตสาหกรรมทั้งด้านการผลิตและภาคธุรกิจ ทำให้มีโรงเรียนที่เปิดสอนวิชาเกี่ยวกับงานธุรกิจ ในยุคแรกวิชาที่เปิดสอนได้แก่ บัญชี เลขานุการ และพิมพ์ดีด ต่อมาการขยายตัวทางธุรกิจและอุตสาหกรรมในประเทศเพิ่มมากขึ้นและเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ทำให้ความต้องการแรงงานและทักษะทางธุรกิจเพิ่มขึ้น การศึกษาทางธุรกิจได้ขยายตัวทั้งที่เป็นหลักสูตรเพื่ออาชีพ เช่น หลักสูตรพณิชยการในระดับอาชีวศึกษา จนถึงหลักสูตรการจัดการและบริหารธุรกิจในระดับอุดมศึกษา รวมทั้งการพัฒนาบรรจุเป็นรายวิชาในหลักสูตรการศึกษาขั้น

พื้นฐานในระดับมัธยมศึกษา ปัจจุบันหลักสูตรทางธุรกิจเป็นที่นิยมเรียนของนักศึกษาจำนวนมาก และเปิดสอนในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยเอกชน ที่เน้นการผลิตบัณฑิต เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงาน โดยจัดหลักสูตรให้มีความหลากหลายและเฉพาะสาขาสำหรับตลาดงานในภาคธุรกิจ ซึ่งได้แก่ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรม สาขาวิชาการจัดการความรู้ เป็นต้น และเป็นที่นิยมเรียนของนักศึกษาจำนวนมากที่มีเป้าหมายที่จะประกอบอาชีพทำธุรกิจของตนเองและทำงานในองค์กรภาคธุรกิจ (รัชนีพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน. 2552: ออนไลน์)

งานวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ตั้งแต่ พ.ศ. 2542 – 2550 พบว่ามีผู้ศึกษาทั้งสิ้น 15 ชื่อเรื่อง (แววตา เตชาทวีวรรณ. 2551: 3-4) ซึ่งส่วนใหญ่ศึกษาในภาพรวมของแต่ละสถาบันและเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของ แนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม เป็นตัววัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาดังกล่าว ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์และบรรณารักษ์ ตลอดจนบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชน ในการพัฒนาการส่งเสริมการสอนการรู้สารสนเทศ ตลอดจนการพัฒนาหลักสูตร เพื่อสร้างเสริมให้นักศึกษาทางธุรกิจเป็นบุคคลผู้รู้สารสนเทศ และมีศักยภาพในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง รวมทั้งสามารถประกอบวิชาชีพธุรกิจหรือในหน่วยงานภาครัฐและเอกชนตามความต้องการของตลาดงาน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนรายวิชาการใช้ห้องสมุดและ/หรือการรู้สารสนเทศเพื่อให้สอดคล้องกับระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา โดยมุ่งเน้นทักษะการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ ทั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์และบรรณารักษ์ ตลอดจนบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชน ในการพัฒนาการส่งเสริมการสอนการรู้สารสนเทศตลอดจนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อสร้างเสริมให้นักศึกษาทางธุรกิจเป็นบุคคลผู้รู้สารสนเทศ และมีศักยภาพในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง รวมทั้งสามารถประกอบวิชาชีพธุรกิจของตนเองหรือในหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนตามความต้องการของตลาดงาน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยสยาม และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวน 26,182 คน สำหรับคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยกรุงเทพซึ่งอยู่วิทยาเขตรังสิตและคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ อยู่วิทยาเขตบางนา ผู้วิจัยจึงไม่ได้นำมาวิจัยในครั้งนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2-4 ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) จำนวน 420 คน ซึ่งมากกว่าจำนวนขั้นต่ำ 379 คน ที่กำหนดไว้ในตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซี่และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan. 1970: 608)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สถานภาพของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย
   1.1 เพศ ได้แก่
      1.1.1 ชาย
      1.1.2 หญิง

1.2 ชั้นปี ได้แก่

1.2.1 ปีที่ 2

1.2.2 ปีที่ 3

1.2.3 ปีที่ 4

1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่

1.3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

1.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

1.3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี

1.4 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ได้แก่

1.4.1 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์น้อย

1.4.2 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง

1.4.3 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์มาก

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการรู้สารสนเทศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาทางธุรกิจในการกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ สามารถเข้าถึง ประเมิน และใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้ รวมทั้งใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและชอบด้วยกฎหมาย ตามเกณฑ์ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศของนักศึกษาทางธุรกิจ คันนิ่งแฮม (Cunningham. 2003: Online) ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐาน 5 ข้อ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศไม่ว่าในฐานะส่วนบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

2. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

3. มหาวิทยาลัยเอกชน หมายถึง สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาของเอกชนที่ใช้ชื่อสถาบันว่า “มหาวิทยาลัย” และตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยสยาม และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

4. ชั้นปี หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2-4 ปีการศึกษา 2552 ในระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ในปีการศึกษา 2552 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.49 ลงมา

5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50-2.99

5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

6. ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียน โดยมีระดับการใช้ 3 ระดับ คือ

6.1 ระดับน้อย หมายถึง ไม่สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่กำหนดไว้ หรือการใช้งานต้องมีผู้แนะนำช่วยเหลือในการใช้งาน

6.2 ระดับปานกลาง หมายถึง สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่กำหนดไว้และพอแก้ปัญหาการใช้งานด้วยตนเองได้พอสมควร

6.3 ระดับมาก หมายถึง สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่กำหนดไว้ได้ดี รวมทั้งสามารถแนะนำหรือช่วยเหลือบุคคลอื่นได้ด้วย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

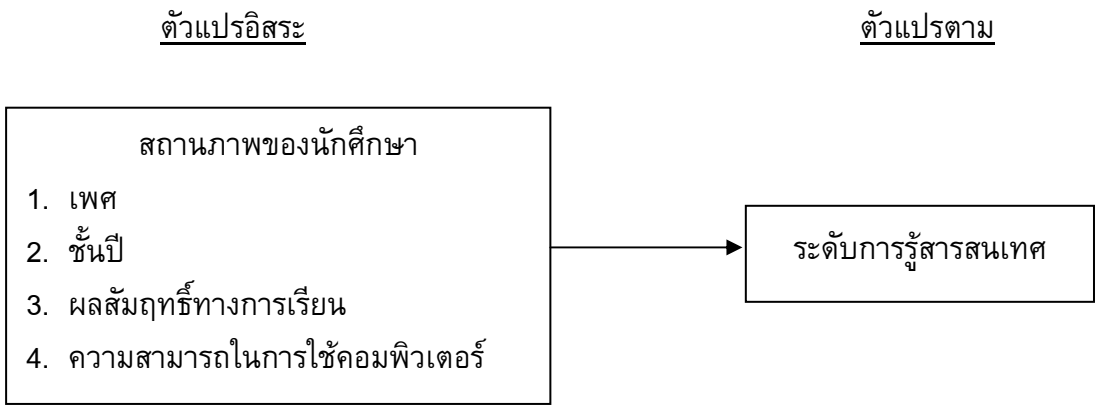

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ
   1.1 ความหมายของการรู้สารสนเทศ
   1.2 ความเป็นมาของการรู้สารสนเทศ
   1.3 ตัวแบบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ
   1.4 แหล่งสารสนเทศทางธุรกิจ
2. การรู้สารสนเทศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน
   2.1 ความสำคัญของการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
   2.2 การสอนการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัยเอกชน
3. การศึกษาทางธุรกิจ
   3.1 ความเป็นมาของการศึกษาทางธุรกิจ
   3.2 การศึกษาทางธุรกิจในมหาวิทยาลัยเอกชน
   3.3 คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาทางธุรกิจ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
   4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
   4.2 งานวิจัยในประเทศ

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ

ความหมายของการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศ แปลมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Information Literacy ซึ่งบางครั้งมีผู้ใช้คำอื่น เช่น Information Competency, Information Skills เป็นต้น แต่คำว่า Information Literacy เป็นคำที่ใช้แพร่หลายมากที่สุด โดยเฉพาะในแวดวงการศึกษา (นงเยาว์ เปรมกมลเนตร. 2550: 145) สำหรับความหมายของการรู้สารสนเทศ มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

สมาคมห้องสมุดอเมริกัน (American Library Association. 1989: 1) ให้ความหมายการรู้สารสนเทศว่า ความรู้ความสามารถในการตระหนักว่าเมื่อใดจำเป็นต้องใช้สารสนเทศ ความสามารถในการเข้าถึง การประเมินคุณค่า และการใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้อธิบายรายละเอียดของความสามารถที่เป็นองค์ประกอบของการรู้สารสนเทศดังกล่าว ดังนี้

1. การตระหนักว่าเมื่อใดจำเป็นต้องใช้สารสนเทศ บุคคลต้องสามารถกำหนดเรื่องหรือขอบเขตของเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อกำหนดสารสนเทศที่ต้องการค้นคว้า โดยสามารถหาแหล่ง

สารสนเทศที่จะศึกษาค้นคว้าได้ ได้แก่ ห้องสมุด ศูนย์สารสนเทศ พิพิธภัณฑ์ หอจดหมายเหตุ บุคคล สถานที่ เหตุการณ์ และอินเทอร์เน็ต รวมทั้งการคำนึงถึงค่าใช้จ่ายและประโยชน์ของสารสนเทศที่ได้รับ

2. การเข้าถึงสารสนเทศ บุคคลสามารถเลือกวิธีการที่เหมาะสมในการสืบค้นสารสนเทศ ได้แก่ การกำหนดกลยุทธ์การสืบค้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้วิธีการที่หลากหลายหรือปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การสืบค้นได้อย่างเหมาะสมตามความจำเป็น รวมทั้งการบันทึกและการจัดการสารสนเทศให้ได้ตรงความต้องการ

3. การประเมินสารสนเทศ บุคคลสามารถสรุปแนวคิดหลักจากสารสนเทศที่รวบรวมได้ โดยใช้เกณฑ์การประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ ซึ่งเกณฑ์การประเมินสารสนเทศที่ใช้โดยทั่วไป ได้แก่ ความน่าเชื่อถือ ความเที่ยงตรง ความถูกต้อง และความทันสมัย รวมทั้งสามารถสังเคราะห์แนวคิดหลักเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่จากการเปรียบเทียบความรู้ใหม่ที่ได้กับความรู้เดิม

4. ความสามารถในการใช้สารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ บุคคลสามารถใช้สารสนเทศใหม่ผนวกกับสารสนเทศที่มีอยู่เดิมในการวางแผนและสร้างผลงาน รวมทั้งการทบทวนกระบวนการพัฒนาหรือผลิตผลงานของตนเอง ตลอดจนสามารถสื่อสารหรือเผยแพร่ผลงานของตนเองให้เป็นที่เข้าใจต่อบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดอยล์ (Doyle. 1994: 3) ให้ความหมายการรู้สารสนเทศว่า เป็นความสามารถในการเข้าถึง ประเมิน และใช้สารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศต่างๆ ที่หลากหลายได้ และได้กำหนดคุณลักษณะของผู้รู้สารสนเทศไว้ดังนี้

1. ตระหนักว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและสมบูรณ์คือพื้นฐานของการตัดสินใจ
2. สามารถรู้ถึงความต้องการสารสนเทศ
3. สามารถกำหนดคำถามพื้นฐานของความต้องการสารสนเทศได้
4. สามารถระบุแหล่งสารสนเทศได้
5. สามารถพัฒนาการสืบค้นสารสนเทศได้ตามต้องการ
6. สามารถเข้าถึงแหล่งสารสนเทศโดยใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่นๆ
7. สามารถประเมินสารสนเทศได้
8. สามารถจัดระบบสารสนเทศเพื่อใช้ในทางปฏิบัติได้
9. สามารถบูรณาการสารสนเทศใหม่ให้อยู่ในรูปแบบขององค์ความรู้ได้
10. สามารถใช้สารสนเทศในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและแก้ปัญหาได้

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Association of College and Research Libraries. 2000: Online) หรือที่เรียกย่อว่า ACRL ให้ความหมายการรู้สารสนเทศว่า กลุ่มทักษะที่เป็นความสามารถของบุคคลในการระบุความต้องการสารสนเทศที่ต้องการ การกำหนดแหล่ง การประเมิน และการใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

ราเดอร์ (Rader. 1991: 26) ให้ความหมายการรู้สารสนเทศว่า ความสามารถในการเข้าถึง และประเมินสารสนเทศ เพื่อใช้แก้ปัญหาและการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ โดยบุคคลผู้รู้สารสนเทศต้องมีความสามารถ ดังนี้

1. สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้และประสบความสำเร็จในสภาพที่แวดล้อมด้วยสารสนเทศและเทคโนโลยี
2. สามารถใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์ มีสุขภาพดีและพอใจต่อสังคมประชาธิปไตย
3. สามารถจัดการกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. มีความเชื่อมั่นกับอนาคตที่ดีในสังคมยุคใหม่
5. สามารถค้นหาสารสนเทศที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาเฉพาะบุคคลและเฉพาะเรื่อง

กล่าวโดยสรุปการรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ความสามารถในการระบุความต้องการสารสนเทศ ความสามารถในเข้าถึงและค้นคืนสารสนเทศ การประเมินคุณค่าและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

ความสามารถในการรู้สารสนเทศจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้ความสามารถหลายๆ อย่างประกอบกัน ดังนี้ (Spitzer; Eisenberg; & Low. 1998: Online; สีปาน ทรัพย์ทอง. 2548: 58-59; มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2548: 3-4)

1. การรู้ห้องสมุด (Library literacy) ผู้เรียนต้องรู้ว่าห้องสมุดเป็นแหล่งรวบรวมสารสนเทศในสาขาวิชาต่างๆ ไว้ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในรูปสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รู้วิธีการจัดเก็บสื่อ รู้จักใช้เครื่องมือช่วยค้นต่างๆ รู้จักกลยุทธ์ในการค้นคืนสารสนเทศแต่ละประเภท รวมทั้งบริการต่างๆ ของห้องสมุด โดยเฉพาะห้องสมุดของสถาบัน การศึกษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่จะต้องรู้จักอย่างลึกซึ้งในประเด็นต่างๆ ดังกล่าวแล้ว การรู้ห้องสมุดครอบคลุมการรู้แหล่งสารสนเทศอื่นๆ ด้วย

2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ (Visual literacy) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของภาพลักษณ์ และการใช้ภาพลักษณ์แสดงความหมายที่ต้องการสื่อสาร ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ จึงมีความสามารถในการสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้ที่ดึงดูดสายตา และใช้ภาพลักษณ์เพื่อแสดงสิ่งที่ต้องการแก่ผู้ดูได้เป็นอย่างดี เช่น สามารถออกแบบป้ายนิเทศห้องสมุดได้อย่างสวยงามและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง สามารถออกแบบเว็บไซต์ที่ดึงดูดผู้ใช้ เป็นต้น รวมทั้งสามารถรับรู้ความหมายที่สื่อสารโดยใช้ภาพลักษณ์

3. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อสารมวลชน (Media literacy) หมายถึง ความสามารถในการใช้สื่อสารมวลชนเพื่อเข้าถึงสารสนเทศและเผยแพร่สารสนเทศ ทั้งนี้รวมถึงการรู้เท่าทันอิทธิพลของสื่อมวลชนที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ที่มีต่อสังคมและบุคคล ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อสารมวลชน จะสามารถใช้ประโยชน์

จากสื่อมวลชนได้ เช่น ใช้สื่อมวลชนเป็นสื่อเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสารสนเทศ ใช้สื่อมวลชนเพื่อโน้มน้าวและสร้างทัศนคติของสังคมที่มีต่อสารสนเทศ เป็นต้น

4. การรู้คอมพิวเตอร์ (Computer literacy) หมายถึง ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการประมวลผลคำ การคำนวณ การสร้างฐานข้อมูล การสื่อสารด้วยไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และโปรแกรมพื้นฐานอื่นๆ นอกจากนี้ยังรวมถึงความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ซึ่งจะสามารถทำให้เลือกซื้อคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเชื่อมต่อกับเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อการสื่อสารข้อมูล

5. ความรู้เกี่ยวกับสารสนเทศดิจิทัล (Digital literacy) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการเข้าถึงและใช้สารสนเทศดิจิทัลที่จัดเก็บอยู่ในแหล่งสารสนเทศดิจิทัลต่างๆ ได้ รู้และเข้าใจว่าสารสนเทศดิจิทัลสามารถถ่ายโอนไปยังอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างประเภทกันได้ นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงความเข้าใจ และมีจริยธรรมในการใช้สารสนเทศดิจิทัล กล่าวคือรู้จักเคารพสิทธิเจ้าของผลงานและไม่ละเมิดผลงานผู้อื่น รวมทั้งต้องไม่ใช้สารสนเทศในการทำร้ายผู้อื่นด้วย

6. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Network literacy) หมายถึง ความสามารถในการใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับระบบการเชื่อมโยงเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศที่อยู่บนเครือข่ายโดยใช้เครื่องมือช่วยค้นต่างๆ รวมทั้งสามารถเลือกค้นสารสนเทศที่อยู่ในเครือข่ายคอมพิวเตอร์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม เช่น สารสนเทศที่อยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สารสนเทศที่อยู่ในฐานข้อมูลออนไลน์เชิงพาณิชย์ ฐานข้อมูลของห้องสมุด เป็นต้น

7. การมีความรู้ด้านภาษา (Language literacy) ผู้เรียนความสามารถกำหนดคำสำคัญสำหรับการค้น ในขั้นตอนการค้นคืนสารสนเทศที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ การค้นสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต และการนำเสนอสารสนเทศที่ค้นมาได้ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษโดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่จำเป็นมากที่สุด เนื่องจากเป็นภาษาสากลและสารสนเทศส่วนใหญ่เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ

8. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical thinking) ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตัดสินใจเลือกรับสารสนเทศที่นำเสนอไว้หลากหลาย โดยการพิจารณาทบทวนหาเหตุผลจากสิ่งที่เคยจดจำ คาดการณ์ โดยยังไม่เห็นคล้อยตามสารสนเทศที่นำเสนอเรื่องนั้นๆ แต่จะต้องพิจารณาใคร่ครวญไตร่ตรองด้วยความรอบคอบและมีเหตุผลว่าสิ่งใดสำคัญมีสาระก่อนตัดสินใจเชื่อ จากนั้นจึงดำเนินการแก้ปัญหา

9. การมีจริยธรรมทางสารสนเทศ (Information ethic) การสร้างผู้เรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ มีความสำคัญซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา เพื่อปลูกฝังผู้เรียนให้รู้จักใช้สารสนเทศโดยชอบธรรมบนพื้นฐานของจริยธรรมทางสารสนเทศ เช่น การนำข้อความหรือแนวคิดของผู้อื่นมาใช้ในงานของตนจำเป็นต้องอ้างอิงเจ้าของผลงานเดิม การไม่นำข้อมูลที่ขัดต่อศีลธรรมและจรรยาบรรณของสังคมไปเผยแพร่ เป็นต้น

ความเป็นมาของการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศพัฒนามาจากการรู้หนังสือ (Reading literacy) ซึ่งประกอบด้วย 3R ได้แก่ อ่านออก (Read) เขียนได้ (Write) และคำนวณได้ (Arithmetic) (ครรชิต มาลัยวงศ์. 2549: 105; Breivik; & Gee. 1989: 22-23) คำว่า “การรู้หนังสือ” เริ่มมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาจากการสำรวจข้อมูลเพื่อทำสำมะโนประชากรซึ่งได้ข้อมูลประชาชนที่เป็นผู้รู้หนังสือในสมัยนั้น คือ สามารถเซ็นชื่อได้ ต่อมาในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ได้ขยายความสามารถของการรู้หนังสือเป็นความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของประชาชน และขยายความสามารถเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ในปลายศตวรรษที่ 19 มีการใช้เกณฑ์มาตรฐานสำหรับวัดการรู้หนังสือโดยทดสอบว่าประชาชนมีความเข้าใจในเนื้อหา การใช้ภาษา และการเข้าถึงข้อมูลในระดับใด ซึ่งการทดสอบมีทั้งการสอบข้อเขียน การสอบปากเปล่า การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ต่อมาผู้เชี่ยวชาญด้าน การรู้หนังสือได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับมโนทัศน์ใหม่ของการรู้หนังสือเพิ่มเติมว่าควรมีทักษะใน การติดต่อสื่อสารซึ่งช่วยให้บุคคลรู้จักหน้าที่ มีวุฒิภาวะ มีความเป็นตัวของตัวเองและมีศักยภาพในตนเอง ซึ่งการขยายความหมายของการรู้หนังสือที่เพิ่มความสามารถมากขึ้นนี้ ทำให้มีผู้คิดคัน คำขึ้นมาใหม่ คือคำว่า “การรู้สารสนเทศ”

คำว่า “การรู้สารสนเทศ” เริ่มใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อ ค.ศ.1974 โดยนายพอล ซูร์คาวสกี (Paul Zurkowsky) อดีตนายกสมาคมอุตสาหกรรมสารสนเทศ (Information Industry Association) (Zurkowsky. 1974: 6) ได้กล่าวในรายงานที่เสนอต่อคณะกรรมการแห่งชาติสหรัฐอเมริกาว่าด้วยเรื่องห้องสมุดและการบริการสารสนเทศซึ่งในขณะนั้นคำนี้ยังไม่แพร่หลายมากจนกระทั่ง ค.ศ. 1990 รัฐบาลสหรัฐอเมริกามีประกาศเรื่องการรู้สารสนเทศแห่งชาติ (The National Forum on Information Literacy - NFIL) และจัดประชุมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ผู้ร่วมประชุมประกอบด้วยสถาบันการศึกษาและหน่วยงานมากกว่า 85 แห่ง ที่ประชุมได้เสนอแนะให้มีการตระหนักในความต้องการของการรู้สารสนเทศและกระตุ้นให้มีกิจกรรมต่างๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาให้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศ วิธีการกระตุ้น ได้แก่ การสร้างกิจกรรมการรู้สารสนเทศในองค์กรในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน การทำงาน การศึกษา และสภาพสังคมของบุคคล ทั้งนี้ให้มีการบูรณาการทั้ง 4 เรื่องดังกล่าวเข้าด้วยกัน จากการประชุมในวาระที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศที่ประชุมสนับสนุน กระตุ้น และขยายผลโครงการการรู้สารสนเทศทั้งในประเทศและต่างประเทศให้มีการยอมรับในแนวทางของนโยบายการรู้สารสนเทศผ่านองค์กรที่สำคัญระดับประเทศเพื่อส่งผลให้มีการนำไปปฏิบัติต่อ เช่น กระทรวงศึกษาธิการ (State Departments of Education) คณะกรรมการการอุดมศึกษา และคณะกรรมการวิชาการแห่งรัฐ เป็นต้น รวมทั้งการจัดตั้งสถาบันการรู้สารสนเทศ (The Institute of Information Literacy) ขึ้นเมื่อ ค.ศ.1997 ภายใต้การดำเนินงานของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (จุมพจน์ วนิชกุล. 2550: 50) ACRL มีบทบาทอย่างมากในการให้ความช่วยเหลือแก่สถาบันต่างๆ และร่วมมือกันให้เกิด

การรู้สารสนเทศแก่ประชาชนอย่างกว้างขวาง โดยจัดทำโครงการการรู้สารสนเทศเชื่อมโยงกับหน่วยงานทางการศึกษา และห้องสมุดทุกประเภท รวมทั้งให้บริการข้อมูลผ่านแหล่งสารสนเทศบนเว็บไซต์

ตัวแบบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ

การพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศมีผู้คิดค้นหลายตัวแบบและหลายมาตรฐาน มาตรฐานการรู้สารสนเทศถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาการรู้สารสนเทศในสถาบันการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากการรู้สารสนเทศ (Emmett; & Emde. 2007: 210) มาตรฐานการรู้สารสนเทศยุคแรกพัฒนาขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริการาวปลาย ค.ศ.1998 เพื่อใช้กับห้องสมุดโรงเรียน ตัวแบบแรกที่พัฒนาขึ้นโดยสมาคมห้องสมุดโรงเรียนอเมริกัน (AASL) และสมาคมการสื่อสารและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (AECT) เป็นมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับนักเรียนในโรงเรียนทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้สถาบันการศึกษาต่างๆ ตื่นตัวในการใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศเพื่อให้นักเรียนและนักศึกษาได้เกิดทักษะการรู้สารสนเทศที่กำหนดเป็นผลสัมฤทธิ์จากมาตรฐานที่กำหนดไว้เป็นแนวทางปฏิบัติ ได้แก่ มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (The Information Literacy Competency Standards for Higher Education) พัฒนาโดยสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย ต่อมามีการพัฒนามาตรฐานระดับมลรัฐ ได้แก่ โคโลราโด แคลิฟอร์เนีย และวอชิงตัน และมีตัวแบบอื่นที่พัฒนาต่อมาอีกจำนวนมาก (Rader. 2000: 378) ตัวแบบทักษะการรู้สารสนเทศที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย ได้แก่ ตัวแบบทักษะบิกซิกส์ ซึ่งเป็นกระบวนการในการแก้ไขปัญหาสารสนเทศ (Information problem-solving) ได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในห้องสมุดและสถาบันการศึกษาหลายแห่ง หลายประเทศได้นำไปใช้เป็นแบบในการสร้างทักษะการรู้สารสนเทศ เช่น ประเทศสิงคโปร์กำหนดใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรการรู้สารสนเทศที่ใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียนทั่วประเทศ เป็นต้น (ชุติมา สัจจานันท์. 2544: 58)

ตัวแบบการรู้สารสนเทศเฉพาะกลุ่มอาชีพหรือสาขาวิชามีผู้พัฒนาค่อนข้างน้อย ส่วนใหญ่จะพัฒนาโดยการประยุกต์จากตัวแบบมาตรฐานที่เป็นที่นิยมหรือยอมรับโดยทั่วไป ตัวแบบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจเท่าที่ปรากฏในปัจจุบันพบว่ามีการพัฒนาขึ้นโดยประยุกต์จากตัวแบบมาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของ ACRL มี 3 ตัวแบบ ได้แก่ ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของแนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม ทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจของ คลูเสคและบอร์นสเตน และทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของ อาร์เมด จิลินสกี้ ดังนี้

1. ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ (Information Competency Skills for Business Students) พัฒนาโดย แนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม (Cunningham. 2003: Online) ซึ่งเป็นบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยโซโนม่า (Sonoma University Library) ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดมาตรฐานการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่ศึกษาหลักสูตรทางธุรกิจ โดย

ประยุกต์จากมาตรฐานทักษะสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของ ACRL ซึ่งประกอบไปด้วยมาตรฐานหลักและดัชนีบ่งชี้ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

การวางแผนและพัฒนากลยุทธ์

1.1 ในการค้นหาหัวข้อทางธุรกิจ นักศึกษารู้วิธีสร้างกลยุทธ์ โดยคำนึงถึงทรัพยากรสารสนเทศและเวลาที่มีอยู่

1.2 สามารถร่วมกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียนเพื่อระบุสารสนเทศที่ต้องการสำหรับทำงานที่ได้รับมอบหมาย

1.3 สามารถระบุแนวคิดสำคัญและคำศัพท์ทางธุรกิจเพื่อใช้ในการสืบค้นสารสนเทศสำหรับงานที่ได้รับมอบหมาย

1.4 เข้าใจรูปแบบและความทันต่อเหตุการณ์ของสารสนเทศทางธุรกิจ เช่น สารสนเทศออนไลน์ สิ่งพิมพ์ วัสดุย่อส่วน เป็นต้น

1.5 เข้าใจบทบาทของบรรณารักษ์ทางธุรกิจเพื่อขอความช่วยเหลือเมื่อมีคำถาม

การระบุแหล่งสารสนเทศ

1.6 เข้าใจเกี่ยวกับแหล่งและประเภทของสารสนเทศทางธุรกิจที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ รวมทั้งความแตกต่างของสารสนเทศเหล่านี้ เช่น เอกสาร 10K หรือรายงานส่งกองทุน รายงานประจำปี เป็นต้น

1.7 สามารถระบุแหล่งสารสนเทศด้านการเงินของบริษัทมหาชน ได้แก่ ฐานข้อมูล EDGER ฐานข้อมูลห้องสมุด และเว็บไซต์ต่างๆ เช่น Hoover.com เป็นต้น

1.8 เข้าใจบทบาทของรัฐที่สามารถให้สารสนเทศเพื่อการวิจัยทางธุรกิจ เช่น SEC, Census เป็นต้น

1.9 เข้าใจความแตกต่างของบทความวารสารทางธุรกิจว่าอาจจะเป็นบทความทางวิชาการ บทความทั่วไปหรือบทความทางวิชาชีพ

1.10 เข้าใจบทบาทของสมาคมอุตสาหกรรม กลุ่มผู้บริโภค และองค์การอื่นๆ ที่สามารถให้สารสนเทศเกี่ยวกับธุรกิจ

1.11 เข้าใจบทบาทขององค์การระหว่างประเทศที่สามารถให้สารสนเทศเกี่ยวกับธุรกิจ

1.12 เข้าใจการใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์สารสนเทศทางธุรกิจในหัวข้อที่ศึกษา

1.13 เข้าใจบทบาทของสารสนเทศที่มาจากแหล่งที่มีอำนาจรับผิดชอบ และสารสนเทศประเภทมาตรฐานในสาขาวิชา เช่น การบัญชี การภาษี เป็นต้น

1.14 เข้าใจการใช้ประโยชน์และเวลาในการใช้แหล่งสารสนเทศด้านกฎหมาย

1.15 เข้าใจประเภทของสารสนเทศทางธุรกิจที่ใช้ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายทั้งทางอินเทอร์เน็ตและจากห้องสมุดประชาชนและห้องสมุดสถาบันศึกษา

1.16 เข้าใจสารสนเทศทางธุรกิจบางประเภทที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เช่น รายงานทางการตลาด อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

1.17 เข้าใจวิธีค้นหาสารสนเทศในสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อทางธุรกิจที่จะศึกษา เช่น จิตวิทยา การศึกษา เป็นต้น

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตัวบ่งชี้สำหรับมาตรฐานที่ 2 มีดังนี้

2.1 สามารถเลือกเครื่องมือการค้นคืนที่ดีที่สุดเพื่อประสิทธิผลในการสืบค้น เช่น ฐานข้อมูล โอแพก โปรแกรมค้นหา (Search engine) เป็นต้น

2.2 เข้าใจวิธีที่จะระบุแหล่งและเข้าถึงฐานข้อมูลทางธุรกิจ เช่น ABI/Inform, Lexis/Nexis เป็นต้น

2.3 เข้าใจระบบการจัดหมวดหมู่ทรัพยากรสารสนเทศทางธุรกิจในการค้นหาสารสนเทศที่ต้องการ เช่น SIC, NAICS เป็นต้น

2.4 เข้าใจวิธีเข้าถึงและใช้สถิติทางเศรษฐศาสตร์และประชากรศาสตร์

2.5 เข้าใจการใช้ประโยชน์และเวลาในการใช้แหล่งสารสนเทศด้านกฎหมายและวิธีเข้าถึงสารสนเทศเหล่านั้น เช่น การอ้างถึงวรรณกรรมทางกฎหมาย เป็นต้น

2.6 เข้าใจการกำหนดคำสำคัญ และคำเหมือนเพื่อใช้สืบค้นสารสนเทศทางธุรกิจ

2.7 เข้าใจการใช้ลักษณะพิเศษของฐานข้อมูลเพื่อให้ได้ผลการสืบค้นที่ดีที่สุด เช่น ตรรกบูลีน การจำกัดผลการสืบค้น การจัดเรียงผลการสืบค้น เป็นต้น

2.8 รู้จักใช้บริการยืมระหว่างห้องสมุดและบริการอื่นๆ เพื่อเข้าถึงสารสนเทศที่ไม่มีให้บริการในห้องสมุด

2.9 รู้จักวิธีการดาวน์โหลด สั่งพิมพ์ และส่งผลการสืบค้นทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

2.10 สามารถตรวจสอบคำค้นและกำหนดคำค้นใหม่เมื่อได้ผลการสืบค้นที่ไม่ตรงความต้องการ

2.11 สามารถติดตามหาแหล่งที่มาของสารสนเทศเพื่อนำมาทำรายการอ้างอิงหรือใช้ประโยชน์ในอนาคต

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่

ตัวบ่งชี้สำหรับมาตรฐานที่ 3 มีดังนี้

3.1 สามารถวิเคราะห์งบการเงินอย่างมีประสิทธิภาพและมีวิจารณญาณในการประเมินเอกสารของบริษัทมหาชน

3.2 เข้าใจความแตกต่างระหว่างรายงานประจำปีของบริษัทกับหนังสือชี้ชวน

3.3 เข้าใจลักษณะของสารสนเทศธุรกิจที่เผยแพร่ทางเว็บ เช่น ความทันต่อเหตุการณ์ (Timeliness) ความน่าเชื่อถือ (Authority) เป็นต้น

3.4 สามารถกลั่นกรองแนวคิดที่เกี่ยวข้องจากวรรณกรรมทางธุรกิจเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับบริษัทหรืออุตสาหกรรม หรือกรณีศึกษา

3.5 ขอคำแนะนำจากบรรณารักษ์และ/หรืออาจารย์เกี่ยวกับการตีความ หรือการเข้าถึงสารสนเทศ

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศไม่ว่าในฐานะส่วนบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้สำหรับมาตรฐานที่ 4 มีดังนี้

4.1 สามารถสังเคราะห์และประเมินผลการสืบค้นว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหัวเรื่องที่ศึกษาหรือไม่

4.2 สามารถใช้เทคโนโลยีทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ได้อย่างเหมาะสมในการสื่อสารความคิดที่ได้จากผลงานของตน เช่น สแกนเนอร์ โปรแกรม PowerPoint เป็นต้น

4.3 สามารถแปลงข้อมูลทางการเงินหรืออื่นๆ เป็นไฟล์ Excel หรือโปรแกรมสเปรดชีตอื่น เพื่อใช้ในการวิเคราะห์หรือจัดการข้อมูลให้ได้ตามต้องการ

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

ตัวบ่งชี้สำหรับมาตรฐานที่ 5 มีดังนี้

5.1 เข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม (Plagiarism) และผลเสียที่ได้รับจากการลอกเลียนวรรณกรรม

5.2 สามารถเขียนการอ้างอิง (Citation) และบรรณานุกรม (References) ได้ถูกต้องตามรูปแบบมาตรฐานที่เลือกใช้

5.3 เข้าใจประเด็นเกี่ยวกับลิขสิทธิ์และทรัพย์สินทางปัญญาที่ว่าด้วยการนำผลงานของผู้อื่นไปใช้และเผยแพร่

5.4 ใช้ผลงานที่ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ด้วยความรับผิดชอบ ตามระเบียบข้อปฏิบัติและกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน

2. ทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจ (Information Literacy Skills for Business Careers) พัฒนาโดย คลูเสคและบอร์นสเตน (Klusek; & Bornstein. 2006: 16) เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมในการปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพทางธุรกิจ ซึ่งได้แก่ การเรียนแบบมีส่วนร่วม การฟังแบบมีส่วนร่วม ความคิดอย่างมีวิจารณญาณ ยุทธศาสตร์การเรียนรู้ การเฝ้าติดตามการทำงาน การพูด การเขียน การแก้ปัญหาแบบซับซ้อน การสอน และการตัดสินหรือการวินิจฉัยสั่งการ โดยกำหนดเป็นมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่จำเป็นสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพทางธุรกิจ 4 มาตรฐาน ได้แก่ การตระหนักรู้ การเข้าถึง การประเมิน และการใช้สารสนเทศ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ตัวแบบทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจ ของคลูเสคและบอร์นสเตน

คำอธิบายเกี่ยวกับทักษะ	ตัวอย่างกิจกรรมทางธุรกิจและการเงิน
1. การตระหนักรู้ (Know) เป็นความสามารถในการระบุสารสนเทศที่ต้องการได้ โดยการจัดประเภท การประเมินค่า การยอมรับถึงความแตกต่าง หรือความเหมือน และการรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงจากสภาวะแวดล้อม	การประกอบอาชีพทางด้านธุรกิจนั้นจะต้องทำความเข้าใจถึงการทำงานของรัฐบาล ข้อบังคับการจ้างงาน เอกสารกรรมสิทธิ์ เป็นต้น
2. การเข้าถึง (Access) เป็นความสามารถในการได้รับสารสนเทศ โดยการค้นคืนสารสนเทศที่ตรงประเด็นจากแหล่งสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสารสนเทศนั้นจะต้องทันสมัยและสามารถนำมาประยุกต์ให้เข้ากับการทำงาน	สามารถกำหนดแหล่งสารสนเทศในการจัดซื้อจัดหา รวบรวมสารสนเทศทางด้านบุคคล รวบรวมข้อมูลสถิติทางธุรกิจ ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวกับกฎหมาย รวมถึงได้มาซึ่งข้อมูลทางการเงิน เป็นต้น
3. การประเมิน (Evaluate) เป็นความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูล อีกทั้งยังสามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาโดยการวิเคราะห์ทางเลือกที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหานั้น รวมถึงประเมินสารสนเทศตามมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้	การวิเคราะห์สมรรถนะทางการเงิน การวิเคราะห์ทิศทางการขาย การเลือกซอฟต์แวร์ที่เหมาะสำหรับการปฏิบัติงาน การตรวจสอบสมุดบัญชีหรือระบบเพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน เป็นต้น
4. การใช้ (Use) เป็นความสามารถในการนำสารสนเทศไปสื่อสารกับคนทั้งภายในและภายนอกองค์กร	การนำเสนอข้อมูลด้านงบการเงิน การเขียนจดหมายธุรกิจ การประชุมกับผู้ขายหรือผู้ซื้อ และการให้คำปรึกษาแก่ผู้ใช้ เป็นต้น

3. ทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจ (Information Literacy Skills for Business Careers) ของอาร์เมด จิลินสกี้ (Gilinsky. 2009: Online) ซึ่งประยุกต์จากมาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของ ACRL เช่นกัน โดยพิจารณาจากทักษะในการวินิจฉัยสารสนเทศที่ใช้ในการดำเนินงานทางธุรกิจ 5 ประเภท ได้แก่ สารสนเทศพื้นฐาน (Foundational information) สารสนเทศเกี่ยวกับการผลิต (Productivity information) สารสนเทศที่ใช้ในการแข่งขัน (Competence information) สารสนเทศที่เกี่ยวกับการจัดสรรทรัพยากร (Resource-allocation information) และทักษะการสำรวจสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (Environmental scan) ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ตัวแบบทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับวิชาชีพทางธุรกิจ ของอาร์เมด จิลินสกี้

การวินิจฉัย	ตัวอย่าง	กิจกรรม/การประเมิน
1. สารสนเทศพื้นฐาน (Foundational information)	เครื่องมือสำหรับวินิจฉัยทางธุรกิจ เช่น อัตราส่วน (Ratio) งบกระแสเงินสด (Cash-flow) และสภาพคล่อง (Liquidity) รายการบัญชีทรัพย์สิน รายได้ เป็นต้น	นักศึกษาจะต้องเก็บแฟ้มงาน (Portfolio) วิจัยของตนเอง แฟ้มงานต้องประกอบด้วย - บันทึกคำถามต่างๆ ที่เคยถามไปแล้ว - ทรัพยากรสารสนเทศที่พิจารณาใช้ในขั้นแรกแล้ว - ทรัพยากรสารสนเทศที่ใช้ประกอบการค้นหาคำตอบตามข้อคำถาม - การใช้เทคนิคการสืบค้นหรือกลยุทธ์การสืบค้นรูปแบบใด
2. สารสนเทศเกี่ยวกับการผลิต (Productivity information)	สารสนเทศการผลิต เช่น ข้อมูลมูลค่าเพิ่ม (value-added information) ตามหลักเศรษฐกิจ ผลิตภัณฑ์ การบริการ การดำเนินงานหรือกิจกรรมที่เพิ่มผลผลิตในระดับสูง การเปรียบเทียบวัดสมรรถนะภายในอุตสาหกรรมและคู่แข่งที่สำคัญ	
3. สารสนเทศที่ใช้ในการแข่งขัน (Competence information)	การระบุถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางธุรกิจเพื่อสร้างนวัตกรรมใหม่ (innovation) นวัตกรรมที่เกิดขึ้นในภาคอุตสาหกรรม การใช้จ่ายในการวิจัย การสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ การใช้วิธีการใหม่ เป็นต้น	
4. สารสนเทศที่เกี่ยวกับการจัดสรรทรัพยากร (Resource-allocation information)	สารสนเทศเกี่ยวกับเงินทุน (Capital) ได้แก่ ผลตอบแทนจากการลงทุน (Payback period) ระยะเวลาคืนทุน งบกระแสเงินสด หรือมูลค่าส่วนลด ณ ปัจจุบัน ทรัพยากรบุคคล ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงาน ทักษะการทำงานที่ต้องการ และเกณฑ์ค่าจ้าง	

ตาราง 2 (ต่อ)

การวินิจฉัย	ตัวอย่าง	กิจกรรม/การประเมิน
5. การสำรวจสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (Environmental scan)	การตลาด ประชากร (Demographics) ข้อมูลเกี่ยวกับลูกค้า และผู้ที่ไม่ใช่ลูกค้าคู่แข่ง เทคโนโลยีที่ใช้ในอุตสาหกรรมของตนเองและเทคโนโลยีที่ใช้ในอุตสาหกรรมอื่นๆ ข้อมูลทางด้านการเงินจากทั่วโลก สภาพเศรษฐกิจภายในประเทศและทั่วโลก	ในแฟ้มงานของนักศึกษาจะต้องระบุโอกาสความเป็นไปได้หรือส่วนที่สัมพันธ์กันซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อกรณีศึกษาของตนเองได้อย่างกว้างๆ แต่ละองค์ประกอบ ที่ได้ระบุมาจะต้องชี้ชัดให้ได้ว่ามาจากทรัพยากรประเภทใดและใช้กลยุทธ์หรือเทคนิคการสืบค้นรูปแบบใด

แหล่งสารสนเทศทางธุรกิจ

จากตัวแบบทักษะการรู้สารสนเทศทางธุรกิจดังกล่าวข้างต้น ทำให้เห็นถึงความจำเป็นที่นักศึกษาและผู้ประกอบวิชาชีพทางธุรกิจต้องทราบเกี่ยวกับสารสนเทศทางธุรกิจเป็นอย่างดี ทั้งนี้รวมทั้งการทราบแหล่งที่สามารถให้สารสนเทศทางธุรกิจ หรือสามารถตอบสนองความต้องการสารสนเทศขององค์กรทางธุรกิจได้ เอกชัย เจริญนิตย์ (2548: 25-26) ได้กล่าวถึงแหล่งสารสนเทศทางธุรกิจ มี 2 แหล่ง คือ แหล่งสารสนเทศภายในองค์กร และแหล่งสารสนเทศภายนอกองค์กร ดังนี้

1. แหล่งสารสนเทศภายในองค์กร เป็นข้อมูลที่เกิดขึ้นภายในองค์กรซึ่งสามารถนำมาผลิตเป็นสารสนเทศที่ใช้ภายในองค์กร ได้แก่ นโยบายและกฎข้อบังคับขององค์กร เช่น การปรับเงินเดือน การเลื่อนตำแหน่ง หรือปัญหาเรื่องแรงงานสัมพันธ์ในองค์กร ซึ่งต้องนำมาพิจารณา เพราะมีความสัมพันธ์อย่างมากกับต้นทุนขององค์กร ตัวอย่างของสารสนเทศภายในองค์กรมีดังนี้ ประเภทของสินค้าที่กำลังผลิตในโรงงานหรือส่งออกขายในตลาด ประเภทของตลาด ส่วนแบ่งของสินค้าในแต่ละเขต สภาพแรงงานสัมพันธ์ในองค์กร ประสิทธิผลตามปริมาณสินค้าที่ผลิตและค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการผลิต ผลกำไรที่องค์กรได้รับเมื่อเทียบกับองค์กรอื่นในอุตสาหกรรมเดียวกัน สภาพคล่องของบริษัท อัตราการหมุนเวียนของทรัพย์สิน ยอดขายของจุดคุ้มทุน นโยบายการลดราคาสินค้า นโยบายการให้สินเชื่อทางการค้า นโยบายการกักตุนสินค้า เงินลงทุนพัฒนาและวิจัยสินค้า โครงสร้างขององค์กรในลักษณะรวม หรือกระจายอำนาจ

2. แหล่งสารสนเทศภายนอกองค์กร เป็นข้อมูลที่เกิดขึ้นภายนอกองค์กรแล้วนำมาผลิตเป็นสารสนเทศ เพื่อให้ผู้บริหารสามารถกำหนดการหรือกำหนดช่วงโอกาสที่จะตอบโต้สถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อรักษาแนวทางธุรกิจไว้ ตัวอย่างของสารสนเทศภายนอกองค์กร ได้แก่ คู่แข่งราย

ใหญ่ที่มีส่วนแบ่งของการตลาดมาก โอกาสใหม่ทางการค้า อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ เปรียบเทียบกับการเจริญเติบโตของธุรกิจที่ดำเนินการ สภาวะตลาดงาน พัฒนาการทางเทคโนโลยีซึ่งมีผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจ เช่น พัฒนาการของเทคโนโลยีทางด้านคอมพิวเตอร์ แนวโน้มของภาวะเงินเฟ้อ สภาพเศรษฐกิจของโลก แนวโน้มของอุปสงค์และอุปทานในธุรกิจที่ดำเนินอยู่ ระดับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ซึ่งรวมถึงค่าใช้จ่ายในการกู้เงินที่นำมาลงทุนในโครงการต่าง ๆ การออกกฎหมายใหม่ของรัฐบาล

หน่วยงานภายนอกองค์กรที่เป็นแหล่งสารสนเทศทางธุรกิจสำหรับประเทศไทย มีทั้งหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน องค์กรอิสระ และองค์กรระหว่างประเทศ ดังนี้

2.1 กระทรวงการคลัง (http://www.mof.go.th) รับผิดชอบเกี่ยวกับการคลังแผ่นดิน การประเมินราคาทรัพย์สิน การบริหารพัสดุภาครัฐ กิจการเกี่ยวกับที่ราชพัสดุ ทรัพย์สินของแผ่นดิน ภาษีอากร การบริการหนี้สาธารณะ เป็นต้น กระทรวงการคลังเป็นแหล่งผลิตและเผยแพร่สารสนเทศเกี่ยวกับการคลัง รายได้และรายจ่ายของรัฐบาล ภาวะเศรษฐกิจ ตัวชี้วัดเศรษฐกิจ เป็นต้น ทรัพยากรสารสนเทศที่กระทรวงการคลังผลิต เช่น ข้อมูลสถิติการค้าระหว่างประเทศไทย (กรมศุลกากร) รายงานการคลังประจำไตรมาส (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) วารสารกรมบัญชีกลาง (กรมบัญชีกลาง) เป็นต้น

2.2 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (http://www.industry.go.th) สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจหน้าที่เผยแพร่บรรยากาศการลงทุน จัดให้มีศูนย์บริการลงทุน บริการชี้แนะลู่ทางการลงทุน บริการแนะนำการขอรับการส่งเสริมการลงทุน อนุญาตให้นำเข้าช่างฝีมือและผู้ชำนาญการต่างชาติเข้ามาทำงาน บริการหาผู้ผลิตชิ้นส่วนในประเทศ บริการจัดหาคู่ร่วมทุน บริการแนะนำแหล่งเทคโนโลยี บริการอำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุนในภูมิภาค บริการศูนย์ข้อมูลการลงทุน ข้อมูลเศรษฐกิจทั่วไป ข้อมูลแรงงาน ข้อมูลสาธารณูปโภค ข้อมูลที่ตั้งโรงงาน และนิคมอุตสาหกรรม บริการเพื่อการลงทุนของคนไทยในต่างประเทศ ผลิตสารสนเทศทางด้านเศรษฐกิจ การลงทุน อุตสาหกรรมและโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนทรัพยากรสารสนเทศที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนผลิต ได้แก่ คู่มือการขอรับการส่งเสริมการลงทุน

2.3 กระทรวงการต่างประเทศ (http://www.mfa.go.th) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ รับผิดชอบเกี่ยวกับการเศรษฐกิจและการค้าระหว่างประเทศ ส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศ วิเคราะห์สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ขยายตลาดสินค้าไทยในต่างประเทศ ดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับสินค้าหลักของไทยทรัพยากรสารสนเทศที่กรมเศรษฐกิจผลิตและเผยแพร่ เช่น ภูมิหลังเศรษฐกิจทั่วไปของสเปน คู่มือการค้ากับประเทศพม่า เป็นต้น

2.4 สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (http://www.nesdb.go.th) มีอำนาจหน้าที่ในการศึกษาและวิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจและสังคม พิจารณาแผนงานโครงการพัฒนาของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ ศึกษาเกี่ยวกับกำลังงาน กำลังคน

และทรัพยากรอื่น ติดตามและประเมินผลการพัฒนาตนเองตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทรัพยากรที่สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติผลิต ได้แก่ รายได้ประชาชาติของประเทศไทย เศรษฐกิจไทยไตรมาสที่ 3 และแนวโน้ม ปี 2551

2.5 ธนาคารแห่งประเทศไทย (http://www.bot.or.th) ให้สารสนเทศเกี่ยวกับเศรษฐกิจไทย ฐานข้อมูลเศรษฐกิจ ตลาดการเงิน สถาบันการเงิน เศรษฐกิจเอเชีย บทความและสิ่งพิมพ์ ทรัพยากรสารสนเทศที่ธนาคารแห่งประเทศไทยผลิต เช่น สรุปภาวะเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม การค้าและการลงทุนระหว่างไทยกับอาเซียน รายงานเศรษฐกิจการเงิน รายงานเศรษฐกิจรายเดือน เป็นต้น

2.6 ธนาคารพาณิชย์ ที่อยู่ในฐานะรัฐวิสาหกิจ ได้แก่ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ ธนาคารกรุงไทย และธนาคารอาคารสงเคราะห์ ซึ่งประกอบด้วยธุรกิจต่างๆ เช่น ให้บริการด้านการเงินแก่นักธุรกิจไทยที่ประกอบธุรกิจในตลาดโลก ช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัย ช่วยเหลือด้านการส่งเสริมอาชีพหรือการดำเนินงานของเกษตรกรและยังผลิตและเผยแพร่สารสนเทศเกี่ยวกับเศรษฐกิจ อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา เป็นต้น สิ่งพิมพ์ที่ธนาคารเหล่านี้ผลิต เช่น ทิศทางเศรษฐกิจและธุรกิจไทย ของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ทิศทางการส่งออกและการลงทุน ของธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย วารสาร ธ.ก.ส. ของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ เป็นต้น

2.7 คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก (http://www. unescap.org) เป็นองค์กรระหว่างประเทศ สังกัดองค์การสหประชาชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ให้บริการข่าวสารและส่งเสริมการพาณิชย์แก่ประเทศสมาชิก นโยบายและกฎหมายการค้า เช่น ข้อตกลงการค้าพาณิชย์ นโยบายกฎหมายการค้า ตลาดสำหรับสินค้าออก รายชื่อผู้ส่งสินค้าเข้าและสินค้าออก เป็นต้น

2.8 มูลนิธิ เช่น มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (http://www.tdri.or.th/) ทำหน้าที่ศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของประเทศ เพื่อกำหนดแนวนโยบายในการแก้ไขปัญหาอย่างเหมาะสม สนับสนุนและส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ รวบรวมข้อมูลด้านการวิจัย ส่งเสริมการประสานงานระหว่างสถาบันต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ ทรัพยากรสารสนเทศที่สถาบันผลิต เช่น โครงการส่งเสริมบทบาทของอุตสาหกรรม ICT เพื่อการสนับสนุนการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจประเทศ วารสาร TDRI Quarterly Review นอกจากนี้แล้วยังมี รายงานวิจัยต่างๆ เผยแพร่ และจำหน่ายเป็นจำนวนมาก

2.9 ธนาคารพาณิชย์ของเอกชนที่เป็นแหล่งระดมทุนและกู้ยืมเงินที่สำคัญทั้งในด้านพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม ธนาคารบางแห่งมีศูนย์วิจัย ซึ่งทำหน้าที่ด้านการค้นคว้าวิจัยและเผยแพร่สารสนเทศด้านเศรษฐกิจ การเงิน การธนาคาร ได้แก่ บริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด บริษัท ศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ จำกัด นอกจากนี้แล้วในธนาคารพาณิชย์ก็มีห้องสมุดหรือพิพิธภัณฑ์ที่เป็นแหล่งรวบรวมและให้บริการ เช่น ห้องสมุดธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) พิพิธภัณฑ์

ธนาคารไทยของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นต้น ทรัพยากรสารสนเทศที่ธนาคารพาณิชย์ผลิต ได้แก่ กระแสทรรศน์ (บริษัทศูนย์วิจัยกสิกรไทย) วารสารธนาคารกรุงศรีอยุธยา วารสารเศรษฐกิจธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

2.10 หอการค้าไทยและสภาหอการค้าไทย (http://www.thaiechamber.com) มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสื่อกลางการให้ข้อมูลแก่ผู้ซื้อและผู้ขายทั้งในและต่างประเทศทรัพยากรสารสนเทศที่หอการค้าไทยผลิต เช่น งานแสดงสินค้า จดหมายเหตุหอการค้า หอการค้ากับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาค เป็นต้น

2.11 ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (http://www.set.or.th) ให้สารสนเทศเกี่ยวกับข่าวคราวความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ที่ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจัดทำขึ้น ทรัพยากรสารสนเทศที่ผลิต เช่น ตลาดหุ้นในประเทศไทย วารสารหุ้น กรอบโครงสร้างการบริหารความเสี่ยงขององค์กรเชิงบูรณาการ คู่มือบริษัทจดทะเบียน เครื่องมือเพื่อการวิเคราะห์การลงทุน เป็นต้น

2.12 สมาคมและองค์การด้านธุรกิจและการพาณิชย์ ได้แก่ สมาคมวิชาชีพ หรือองค์กรสนับสนุนวิชาชีพธุกิจ องค์กรเหล่านี้เป็นแหล่งสารสนเทศทางธุรกิจโดยตรงและเฉพาะทาง เช่น สมาคมการจัดการธุรกิจแห่งประเทศไทย สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีอนุญาตแห่งประเทศไทย สมาคมการตลาดแห่งประเทศไทย สภาองค์การนายจ้างแห่งประเทศไทย เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งผลิตสิ่งพิมพ์ที่เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจ เช่น สมาคมการจัดการธุรกิจแห่งประเทศไทย ผลิตสิ่งพิมพ์ ได้แก่ พูดจาประสาการตลาด เป็นต้น

การรู้สารสนเทศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน

ความสำคัญของการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

การพัฒนาการศึกษาให้เป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นบทบาทสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา จะเห็นได้ว่าแต่ละสถาบันมุ่งสอนให้นักศึกษา คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดเป็น ทำเป็น และฝึกการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อให้นักศึกษาออกไปเป็นพลเมืองที่ดีและจรรโลงสังคม ดังนั้น การรู้สารสนเทศจึงเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายนี้ ทักษะการรู้สารสนเทศจะทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง การรู้สารสนเทศเป็นทั้งความรู้ ความสามารถ ทักษะและกระบวนการอันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้และทักษะชีวิต ซึ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในสังคมปัจจุบันในด้านต่างๆ 4 ด้าน ดังนี้ (ชุติมา สัจจานันท์. 2550: 30)

1. ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การรู้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐาน เป็นองค์ประกอบสำคัญของการรู้สารสนเทศ โดยเฉพาะในกระบวนการเข้าถึงและค้นคืนสารสนเทศจากฐานข้อมูลโอแพกของห้องสมุด จากอินเทอร์เน็ตและสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ

2. ด้านภาษา ความรู้และทักษะด้านภาษามีความสำคัญ เช่น ในขั้นตอนการค้นคืนสารสนเทศ ต้องมีการกำหนดคำค้น คำสำคัญ หรือหัวเรื่อง ในการใช้สารสนเทศโดยเฉพาะสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต และการนำเสนอสารสนเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

3. ด้านความคิด การพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิด รู้จักคิดวิเคราะห์ เป็นกระบวนการสำคัญในการสอนเรื่องการรู้สารสนเทศ และการสร้างผู้รู้สารสนเทศ การคิดเชิงวิเคราะห์ การคิดอย่างมีระบบ และการมีวิจารณญาณในการรับการสร้างเสริมทุกขั้นตอน ตั้งแต่การแสวงหา การเข้าถึง การประเมิน วิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำเสนอสารสนเทศ ถือได้ว่าความคิดเป็นแกนสำคัญของกระบวนการรู้สารสนเทศ

4. ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ การสร้างผู้เรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ มีความสำคัญและเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา การรู้สารสนเทศช่วยสร้างเสริมและเน้นย้ำให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในทุกขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการแสวงหา การเข้าถึงหรือการใช้สารสนเทศ

ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงให้ความสำคัญต่อการรู้สารสนเทศและมีความพยายามที่จะสร้างการรู้สารสนเทศให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างอิสระและเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งผลของการรู้สารสนเทศที่เกิดแก่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา มีดังนี้ (วนุชชิดา สุภัควนิช. 2547: 9)

1. เป็นการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบเดิมที่ผู้เรียนมีลักษณะเป็นผู้ตามและรับสารสนเทศจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้น และเป็นผู้ควบคุมการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น

2. ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน

3. ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเมื่อได้รับมอบหมาย

4. ผู้เรียนจะเป็นผู้บริโภคสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และรู้ว่าสารสนเทศมีการบันทึกในสื่อที่หลากหลายและแต่ละรูปแบบจะสนองความสนใจและการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

5. ผู้เรียนจะมีความคิดเชิงวิเคราะห์มากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อต้องตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ

การสอนการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัยเอกชน

การสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศนั้นจำเป็นต้องเริ่มจากการปูพื้นฐานตั้งแต่การศึกษาระดับต้นและต่อเนื่องจนถึงระดับอุดมศึกษา ความร่วมมือระหว่างอาจารย์และบรรณารักษ์จึงจะเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด (ชุติมา สัจจานันท์. 2544: 57) การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะเป็นผู้รู้สารสนเทศได้เป็นอย่างดีนั้น จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนและการเตรียมการอย่างเป็นระบบและมีมาตรฐาน (รังสรรค์ สุกันทา. 2543: 20) การรู้สารสนเทศเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจในวงการศึกษา ในช่วงทศวรรษที่ 1990 มีวรรณกรรมและผลงานจำนวนมากกล่าวถึงเรื่องนี้ โดยให้ข้อคิดว่าการรู้

สารสนเทศเป็นแกนของเป้าหมายการศึกษา และควรกำหนดเป็นองค์ประกอบกลางของหลักสูตร การเรียนการสอน การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากแง่มุมของการคิดอย่างมีเหตุผลด้านการศึกษาที่สืบเนื่องมาจากพัฒนาการของบริการห้องสมุดและการศึกษาระดับอุดมศึกษา ต้นศตวรรษที่ 21 ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นการเริ่มต้นของยุคสารสนเทศ เนื่องจากสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้เพิ่มปริมาณอย่างมหาศาลและขยายตัวอย่างรวดเร็ว จึงผลักดันให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้จากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนหรือสถานศึกษาเพียงแหล่งเดียว การรู้สารสนเทศจะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ดังกล่าว รวมถึงส่งเสริมทักษะการคิดอย่างมีเหตุผลและการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นของการเป็นผู้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

มหาวิทยาลัยเอกชนมีภารกิจและวัตถุประสงค์ในการผลิตบัณฑิตเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยของรัฐ คือสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศที่สามารถเรียนรู้ได้ในทุกสภาวะหรือสถานการณ์และทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาในระบบขั้นสุดท้ายของสาขาวิชาเฉพาะและมีความสัมพันธ์กับงานและชีวิตโดยตรง การผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้รู้สารสนเทศทำให้สามารถนำความรู้นี้ไปใช้เมื่อต้องออกไปประกอบอาชีพต่อไป มหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งที่ตระหนักถึงความสำคัญด้านนี้ จึงจัดให้มีหลักสูตรการเรียนการสอนเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ตลอดจนวางแผนการสอนให้เป็นไปอย่างรอบคอบและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมให้มากที่สุด (ศิริพร สุวรรณะ. 2542: 44) จากการสำรวจมหาวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 แห่ง พบว่ามีมหาวิทยาลัยเอกชนเพียง 7 แห่งที่เปิดสอนการรู้สารสนเทศเป็นรายวิชา ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เปิดสอนรายวิชา ศป. 105 ทักษะการศึกษา LB 105 (Study skills) เป็นการสอนแบบบรรยาย เป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื้อหาประกอบด้วย รู้จักมหาวิทยาลัยกรุงเทพ รู้แนวทางการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย เทคนิคการเรียนระดับอุดมศึกษา การอ่าน การย่อความและสรุปความ การคิดคะแนนเฉลี่ยและการแนะแนวการศึกษา การเขียนรายงานทางวิชาการ การอ้างอิงเอกสารในรายงานวิชาการ การนำเสนอรายงาน การเขียนบรรณานุกรม การเตรียมตัวสอบ การสืบค้นสารสนเทศ การใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนและการนำเสนอรายงานหน้าชั้น (ประภาศรี พรหมคณะ; และคนอื่นๆ. 2552: 4-12)

2. มหาวิทยาลัยเกริก เปิดสอนรายวิชา ศท.1401 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสารสนเทศ GE.1401 (Introduction to Information Science) เป็นการสอนแบบบรรยาย อยู่ในหมวดศึกษาทั่วไป เป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื้อหาประกอบด้วย ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสารสนเทศ สังคมสารสนเทศ ทักษะการค้นหาข้อมูล และการใช้ห้องสมุด เพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงและค้นคืนสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพตลอดจนวิเคราะห์ นำเสนอ และเขียนรายงานทางวิชาการได้อย่างถูกต้อง (มหาวิทยาลัยเกริก. 2552: ออนไลน์)

3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร เปิดสอนรายวิชา SOHU0022 การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) เป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นการสอนแบบบรรยาย และให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เนื้อหาประกอบด้วยทักษะการเรียนและการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย รูปแบบการเรียนรู้ เทคนิควิธีเรียน เทคนิคการทำข้อสอบ สารสนเทศและการรู้สารสนเทศ วิธีสืบค้นทรัพยากร วิธีการเรียนรู้แบบต่างๆ หนังสืออ้างอิง การเขียนรายงานทางวิชาการ การเขียนปริญญานิพนธ์ การอ้างอิง การเขียนเอกสารอ้างอิง ตลอดจนการใช้ชีวิตในยุคแห่งความรู้ (สรัญญา รุจิเรขเรืองรอง. 2552: ออนไลน์)

4. มหาวิทยาลัยธนบุรี ได้เปิดสอนรายวิชา 5001 สารนิเทศและการศึกษาค้นคว้า 1 (Information Service and Study Fundamentals) เป็นการสอนแบบบรรยายอยู่ในหมวดศึกษาทั่วไป สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สอนเกี่ยวกับ ความหมาย และความสำคัญของแหล่งสารนิเทศ การเข้าถึงแหล่งสารนิเทศ และการใช้เทคโนโลยี การเลือก การสังเคราะห์ และการนำเสนอสารสนเทศ ตลอดจนเสริมสร้างให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีและมีนิสัยใฝ่หาความรู้และรักการอ่าน (มหาวิทยาลัยธนบุรี. 2552: ออนไลน์)

5. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เปิดสอนวิชา IL 103 สารสนทศเพื่อการค้นคว้า (Information for Research) เป็นการสอนแบบบรรยายอยู่ในหมวดศึกษาทั่วไป โดยมีอาจารย์ในภาควิชาสารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์เป็นผู้สอน ให้กับนักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี เนื้อหาในรายวิชานี้ประกอบด้วยความหมายของสารสนเทศ ระบบสารสนเทศ ประเภทแหล่งสารสนเทศ ส่วนประกอบของทรัพยากรสารสนเทศ การจัดหมวดหมู่ทรัพยากรสารสนเทศ สารสนเทศที่ใช้ในการอ้างอิง สารสนเทศทางอิเล็กทรอนิกส์และวิธีการค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต การค้นคว้าและทำรายงาน ชนิดและส่วนประกอบของรายงาน การเขียนเชิงอรรถ การอ้างอิงและบรรณานุกรม (มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. 2552: 455)

6. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้เปิดสอนวิชา HM 220 การรู้สารสนเทศ เป็นการสอนแบบ E-learning โดยมีอาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์เป็นผู้สอนและเปิดสอนเฉพาะนักศึกษาสาขาสารสนเทศศึกษา เนื้อหาในรายวิชานี้ประกอบด้วยความหมายของการรู้สารสนเทศ พัฒนาการของการรู้สารสนเทศ ความสำคัญและประโยชน์ของการรู้สารสนเทศ กระบวนการการรู้สารสนเทศ การเข้าถึงสารสนเทศ และการสืบค้นและการเขียนรายงาน โดยใช้เวลาเรียน 1 ภาคการศึกษา (ศรีอร เจนประภาพงศ์. 2552: สัมภาษณ์)

7. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เปิดสอนรายวิชา GS 100 การใช้ห้องสมุด (Use of library) การสอนวิชานี้อยู่ในหมวดศึกษาทั่วไป โดยมีอาจารย์ของคณะศิลปศาสตร์เป็นผู้สอน เนื้อหารายวิชา ประกอบด้วย การศึกษาเกี่ยวกับห้องสมุด ลักษณะของห้องสมุด ทรัพยากรห้องสมุด ระบบการจัดหมวดหนังสือของห้องสมุด การสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์ การทำดัชนี การวิจัยและการเขียนรายงาน ใช้เวลาเรียน 1 ภาคการศึกษา (สุพัตรา สินชัยสุข; และ อโนทัย จินาพร. 2552: ออนไลน์)

ตาราง 3 เปรียบเทียบเนื้อหาการสอนการรู้สารสนเทศกับทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของ คันนิ่งแฮม

ชื่อมหาวิทยาลัย / ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ	กรุงเทพ	เกริก	เทคโนโลยีมหานคร	ธนบุรี	ธุรกิจบัณฑิตย์	หอการค้าไทย	อัสสัมชัญ
1. สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	-	-	-	-	-	-	-
2. สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3. สามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่	-	-	-	-	-	-	-
4. สามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
5. สามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากการสำรวจเนื้อหารายวิชาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศที่เปิดสอนในมหาวิทยาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 7 แห่ง พบว่าทั้งหมดสอนไม่ครบถ้วนตามเกณฑ์ทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของ คันนิ่งแฮม โดยครอบคลุมเฉพาะด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ได้แก่ การสอนการสืบค้นสารสนเทศ ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การสอนการเขียนและการนำเสนอรายงาน และด้านสามารถเข้าใจ

ประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย ได้แก่ การสอนการเขียนบรรณานุกรม ทั้งนี้ไม่ได้มีการเน้นด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ และด้านความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่

นอกจากมหาวิทยาลัยจะเปิดสอนเป็นรายวิชาแล้ว ยังพบว่าห้องสมุดก็ทำหน้าที่สนับสนุนการรู้สารสนเทศของนักศึกษาด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

1. การปฐมนิเทศ ห้องสมุดจัดปฐมนิเทศเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดกับนักศึกษาใหม่ ซึ่งเป็นการแนะนำการใช้ห้องสมุดด้วย รวมทั้งวิธีการค้นหาสารสนเทศประเภทต่างๆ โดยจะแนะนำระบบการจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด ซึ่งรวมทั้งเครื่องมือในการสืบค้นประเภทต่างๆ เช่น ดัชนีวารสาร ฐานข้อมูลต่างๆ โอแพก เป็นต้น ตลอดจนการบริการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ผู้ใช้ห้องสมุดรู้จักและคุ้นเคยกับห้องสมุดและบริการต่างๆ ภายในระยะเวลาอันสั้น (สุนีย์ รัตนวิภาพงศ์. 2534: 15)

2. การอบรม ห้องสมุดจัดให้มีการฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด เทคนิคการสืบค้นสารสนเทศ การใช้ฐานข้อมูลออนไลน์ การใช้เครื่องมือต่างๆ เพื่อการเรียน เช่น โปรแกรม EndNote สำหรับทำบทนิพนธ์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อฝึกสอนทักษะในการใช้ห้องสมุดและทรัพยากรสารสนเทศเฉพาะด้านให้กับผู้ใช้ห้องสมุดทั้งที่เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม โดยห้องสมุดประกาศหรือจัดตารางระบุเนื้อหา วัน เวลาที่เปิดอบรมให้นักศึกษาและผู้สนใจสมัครเข้ารับการอบรมในเรื่องที่สนใจ

3. การบูรณาการกับรายวิชา เป็นการสอนการรู้สารสนเทศของห้องสมุดรูปแบบหนึ่งที่จัดทำในลักษณะการบูรณาการกับหลักสูตรของรายวิชาใดวิชาหนึ่งที่สอนโดยอาจารย์ ทั้งนี้อาจารย์และบรรณารักษ์จะต้องวางแผนการสอนร่วมกัน เพื่อให้การสอนการรู้สารสนเทศเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของรายวิชา และสอดคล้องกับเนื้อหากิจกรรมการเรียนโดยมอบหมายงานให้นักศึกษาได้ค้นคว้าด้วยตนเอง ทำให้สามารถใช้ทักษะการรู้สารสนเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ในทางปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา (นุชรี ตรีโลจน์วงศ์. 2539: 24-25; แววตา เตชาทวีวรรณ; กัญฑ์พงษ์ วรรัตน์ปัญญา; และ จรัญ แสนราช. 2551: 44)

4. การนำชมห้องสมุด ทำให้นักศึกษารู้จักและคุ้นเคยห้องสมุดและทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุดได้ดีขึ้น ซึ่งในการนำชมนี้บรรณารักษ์อาจสอดแทรกความรู้ที่จำเป็นเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดแก่นักศึกษาได้ด้วย

5. การให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล อาจทำในลักษณะให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการสืบค้นและการใช้สารสนเทศ หรือบริการแนะนำการสืบค้นและการใช้ห้องสมุดหรือแหล่งสารสนเทศอื่นๆ ที่ตรงความต้องการเฉพาะบุคคล

6. การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ ในหัวข้อหรือประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาและอาจารย์

7. การสอนแบบออนไลน์ ซึ่งสอดคล้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบันที่เป็นที่แพร่หลายอย่างรวดเร็ว ห้องสมุดสามารถใช้ช่องทางทางอินเทอร์เน็ตในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาและผู้ใช้ห้องสมุด การสอนและแนะนำห้องสมุดและการรู้สารสนเทศทางเว็บไซต์ ซึ่งมีหลายรูปแบบ ได้แก่ บทเรียนบนเว็บ (Web-based instruction) และบริการตอบคำถามอิเล็กทรอนิกส์ (E-reference) (แววตา เตชาทวีวรรณ. 2551: 28-32)

การศึกษาทางธุรกิจ

ความเป็นมาของการศึกษาทางธุรกิจ

ธุรกิจศึกษา (Business Education) เกิดขึ้นมาในยุคไล่เลี่ยกับการปฏิวัติอุตสาหกรรมในฝั่งประเทศทางตะวันตก เมื่อเริ่มมีการตั้งโรงงานผลิตสินค้าเพื่อทำการผลิตสินค้าจำนวนมากออกวางขายก็ส่งผลให้มีสินค้าหลากหลายชนิดทะลักสู่ท้องตลาด ประชาชนจากชนบทเริ่มทยอยเข้ามาอาศัยและทำงานอยู่ในเมือง โดยเฉพาะการทำงานในโรงงาน จึงเกิดเป็นสังคมอุตสาหกรรมขึ้นมา มีการแข่งขันค้าขายกันมากขึ้น กระบวนการแลกเปลี่ยนของต่อของก็เปลี่ยนเป็นการแลกเปลี่ยนของกับเงินแทน อุตสาหกรรมและการค้าขยายตัวมากขึ้นยิ่งทวีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น จึงเกิดความต้องการแรงงานทั้งในภาคผลิตและภาคธุรกิจมากมายโดยเฉพาะคนที่มีความรู้และทักษะในงานธุรกิจ จึงเกิดมีโรงเรียนที่เปิดสอนวิชาที่เกี่ยวกับงานธุรกิจ เช่น บัญชี เลขานุการ พิมพ์ดีด เป็นต้น โดยเฉพาะพิมพ์ดีดได้เปิดโอกาสให้สตรีมีโอกาสเข้ามาทำงานในภาคธุรกิจได้อย่างเต็มตัว ซึ่งการจัดการเรียนการสอนวิชาเหล่านี้ก็คือการจัดธุรกิจศึกษาในยุคแรก ธุรกิจศึกษาในยุคแรกนั้น มุ่งเน้นที่การฝึกฝนและเตรียมคนให้มีอาชีพทางธุรกิจ จึงถือว่าเป็นอาชีวศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งนักวิชาการตะวันตกมักเรียกว่าเป็น “Learning for business occupation” ต่อมาสังคมมีการขยายตัวพร้อมๆ กับการเติบโตของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม กระแสทางธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของประชาชนส่วนใหญ่ จึงเกิดแนวคิดใหม่เกี่ยวกับการศึกษาทางธุรกิจเพิ่มขึ้น นั่นคือธุรกิจศึกษา ซึ่งไม่ใช่เพียงการฝึกอาชีพเท่านั้น แต่ควรสามารถเสริมสร้างความฉลาดและเข้มแข็งในฐานะผู้บริโภคให้แก่ประชาชนได้ เพราะศาสตร์ทางธุรกิจนั้นสอนให้ผู้เรียนเข้าใจระบบทางการค้าการตลาด เศรษฐกิจและการเงิน ตลอดจนกระบวนงานทางธุรกิจและผลกระทบของธุรกิจที่มีต่อประชาชนและสังคม นอกจากนี้ธุรกิจศึกษายังสามารถสอนให้ผู้เรียนเป็นผู้บริโภคที่ฉลาดรู้จักการเลือกสินค้า

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่เห็นความสำคัญและมีการจัดการเรียนการสอนวิชาธุรกิจมาช้านาน มีทั้งหลักสูตรที่สอนเพื่อเป็นอาชีพ ได้แก่ หลักสูตรพณิชยกรรมในระดับอาชีวศึกษา จนถึงหลักสูตรการจัดการและบริหารธุรกิจในระดับอุดมศึกษา และต่อมาก็มีการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับมัธยมศึกษา โดยมีการบรรจุวิชาธุรกิจ วิชาเศรษฐศาสตร์ผู้บริโภค วิชาบัญชี วิชาการขาย วิชาพิมพ์ดีดและวิชางานสำนักงาน เข้าไว้ในหลักสูตร ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นหลักสูตรที่มุ่งเตรียมคนให้สามารถทำงานได้และเป็นผู้บริโภคที่ฉลาดไปพร้อมกัน และเพื่อให้การ

สอนมีคุณภาพจึงมีหลักสูตรฝึกหัดครูสาขาธุรกิจศึกษาขึ้น เช่น หลักสูตรประโยคครูมัธยมศึกษาธุรกิจ (ปมธ.) เรียน 1 ปีต่อจากระดับ ปวส. ซึ่งเปิดสอนที่วิทยาลัยพณิชยการพระนคร หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ที่คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา ที่คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล) หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกบริหารธุรกิจ ที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รวมทั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงด้วย เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นหลักสูตรที่มุ่งฝึกหัดครูธุรกิจทั้งสิ้น โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เปิดสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษาถึงขั้นปริญญาโท (สมบูรณ์ แซ่เจ็ง. 2550: ออนไลน์)

การศึกษาทางธุรกิจในมหาวิทยาลัยเอกชน

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยเอกชนเปิดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจที่สอดคล้องกับสภาพทางธุรกิจที่ขยายตัวอยู่ตลอดเวลา โดยใช้ชื่อคณะว่า “บริหารธุรกิจ” สำหรับมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มี 10 แห่ง ได้แก่

1. มหาวิทยาลัยเกริก

พ.ศ. 2513 วิทยาลัยเกริก ได้รับอนุมัติให้เปิดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีในคณะต่างๆ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์และมีการเปิดสาขาเพิ่มขึ้น สำหรับในปีการศึกษา 2552 คณะบริหารธุรกิจได้เปิดสอน 7 สาขา ดังนี้ สาขาการเงินและการธนาคาร สาขาการตลาด สาขาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศและการจัดการ สาขาการจัดการโลจิสติกส์ และสาขาวิชาการบัญชี (มหาวิทยาลัยเกริก. 2552: ออนไลน์)

2. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

พ.ศ. 2530 วิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้เปิดสอนในระดับปวส. ปวท. ในคณะบริหารธุรกิจ ต่อมาในพ.ศ. 2535 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้วิทยาลัยเกษมบัณฑิตเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ซึ่งในปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้เปิดสอน 7 สาขา ดังนี้ สาขาการบัญชี สาขาการขนส่งระหว่างประเทศ สาขาการเงินการธนาคาร สาขาการจัดการ สาขาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สาขาการตลาด และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. 2552: ออนไลน์)

3. มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

คณะบริหารธุรกิจ เป็นคณะแรกของมหาวิทยาลัยที่เปิดทำการเรียนการสอน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 ใน 2 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการบัญชีและสาขาวิชาการตลาด รับนักศึกษาในหลักสูตร 4 ปี ภาคกลางวันทั้งโปรแกรมภาษาไทยและโปรแกรมภาษาอังกฤษ ต่อมาได้เปิดสาขา

เพิ่มขึ้น ในปัจจุบันปีการศึกษา 2552 คณะบริหารธุรกิจ เปิดทำการเรียนการสอน 5 สาขา ดังนี้ สาขาบัญชี สาขาการตลาด สาขาการจัดการ สาขาการจัดการสารสนเทศคอมพิวเตอร์ และสาขาการเงินและการธนาคาร (มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น. 2552: ออนไลน์)

4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครเปิดสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจ เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 ซึ่งมี 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม และสาขาวิชานิเทศศาสตร์ธุรกิจ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร. 2552: ออนไลน์)

5. มหาวิทยาลัยธนบุรี

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธนบุรี จัดการศึกษาในระบบทวิภาค โดยจะเปิดดำเนินการสอนทั้งภาคปกติและภาคสมทบ มีเวลาการเรียนของแต่ละภาคการศึกษาไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์ ส่วนการศึกษาภาคฤดูร้อนมีระยะเวลาการศึกษาเทียบได้กับการเรียนในภาคปกติ ระยะเวลาการศึกษา นักศึกษาที่เรียนเต็มเวลาระยะเวลาในการศึกษาตามปกติ 4 ปี สำหรับปีการศึกษา 2552 เปิดสอน 4 สาขา ดังนี้ สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ และสาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์ (มหาวิทยาลัยธนบุรี. 2552: ออนไลน์)

6. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

คณะบริหารธุรกิจเป็นเปิดสอนหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 ใน 3 สาขาวิชา คือ บริหารธุรกิจการพาณิชย์ การตลาด และการเงินการธนาคาร ปัจจุบันเปิดสอนระดับปริญญาตรี 8 สาขา ดังนี้ สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการบริหารสำนักงาน สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม และสาขาวิชาการบริหารทรัพย์สิน (มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. 2552: ออนไลน์)

7. มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต

คณะบริหารธุรกิจ เปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่ทุกคน โดยไม่คำนึงถึงข้อจำกัดของฐานะทางสังคม เศรษฐกิจของแต่ละบุคคล มุ่งมั่นพัฒนาให้เป็นแหล่งสร้างองค์ความรู้ และการบริการสังคม รวมทั้งมุ่งมั่นพัฒนา ให้นิสิตได้รับการอบรมบ่มเพาะ ในสรรพวิทยาการ มีความเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม สามารถค้นพบและพัฒนาตนเอง สู่ความเป็นเลิศ อันนำมา ซึ่งความสง่างามแห่งชีวิต และสามารถดำรงตนอย่างมีความสุข และมีความรับผิดชอบต่อสังคม ปัจจุบันเปิดสอน 7 สาขาวิชา ดังนี้ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการจัดการการโรงแรมและการจัดการการท่องเที่ยว และสาขาวิชาการจัดการการกีฬา (มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต. 2552: ออนไลน์)

8. มหาวิทยาลัยศรีปทุม

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุมได้เปิดสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจขึ้นในปีการศึกษา 2518 โดยเปิดสอน 2 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาการบริหาร และสาขาวิชาการเงินและการธนาคารต่อมาก็ได้เปิดเพิ่มขึ้น สำหรับในปีการศึกษา 2552 เปิดสอน 7 สาขาวิชา ดังนี้ สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีกและแฟรนไชส์ (มหาวิทยาลัยศรีปทุม. 2552: ออนไลน์)

9. มหาวิทยาลัยสยาม

คณะบริหารธุรกิจ ได้เปิดสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจขึ้นในปีการศึกษา 2518 มุ่งให้บัณฑิตมีความสามารถในการบูรณาการความรู้ทางวิชาชีพทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีทักษะการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและนำไปปรับใช้กับการปฏิบัติงานในวงการธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ในปีการศึกษา 2552 เปิดสอน 7 สาขาวิชา ดังนี้ สาขาวิชาการบัญชี สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการทั่วไป สาขาวิชาจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ และสาขาวิชาการจัดการอุตสาหการ (มหาวิทยาลัยสยาม. 2552: ออนไลน์)

10. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

คณะวิชาบริหารธุรกิจจัดและดำเนินการสอนในขั้นปริญญาตรี เริ่มดำเนินการสอน ในปีการศึกษา 2512 ได้จัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี 4 สาขาวิชา ดังนี้ สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล สาขาวิชาการบริหารการเงิน สาขาวิชาการบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ และสาขาวิชาการบริหารการตลาด สำหรับในปี พ.ศ. 2552 ได้เปิดสอน 11 สาขา ดังนี้ สาขาวิชาการบริหารสำนักงานอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาการจัดการ สาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยวสาขาวิชาการบริหารธุรกิจค้าปลีก สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาการบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาผู้ประกอบการ สาขาการตลาด สาขาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. 2552: ออนไลน์)

ตาราง 4 สรุปหลักสูตรทางธุรกิจที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยเอกชน

ชื่อหลักสูตร / ชื่อย่อมหาวิทยาลัย	เกริก	เกษมบัณฑิต	เซนต์จอห์น	เทคโนโลยีมหานคร	ธนบุรี	ธุรกิจบัณฑิตย์	รัตนบัณฑิต	ศรีปทุม	สยาม	หอการค้าไทย	รวม
1. การตลาด / การบริหารการตลาด	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	10
2. การเงินและการธนาคาร/ บริหารการเงิน	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	9
3. คอมพิวเตอร์ / คอมพิวเตอร์ธุรกิจ / เทคโนโลยีสารสนเทศ / การจัดการสารสนเทศคอมพิวเตอร์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			✓	8
4. การจัดการทรัพยากรมนุษย์/การบริหารงานบุคคล	✓	✓	✓			✓		✓		✓	6
5. การจัดการอุตสาหกรรม				✓		✓		✓	✓	✓	5
6. การบัญชี	✓	✓	✓				✓				4
7. ธุรกิจระหว่างประเทศ / การบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ		✓				✓			✓	✓	4
8. การจัดการโลจิสติกส์ / การจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน / การขนส่งระหว่างประเทศ	✓				✓	✓		✓			4
9. การจัดการโรงแรมและการจัดการท่องเที่ยว							✓			✓	2
10. การจัดการธุรกิจค้าปลีกและแฟรนไชส์								✓		✓	2
11. การบริหารสำนักงาน / การบริหารสำนักงานอิเล็กทรอนิกส์						✓				✓	2
12. การบริหารทรัพย์สิน						✓					1
13. นิเทศศาสตร์ธุรกิจ				✓							1
14. การจัดการกีฬา							✓				1

หลักสูตรทางธุรกิจที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่ ได้แก่ หลักสูตรด้านการตลาด การเงินและการธนาคาร คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการอุตสาหกรรม การบัญชี ธุรกิจระหว่างประเทศและการจัดการโลจิสติกส์

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาทางธุรกิจ

สถาบันอุดมศึกษาจำนวนมากที่เปิดสอนหลักสูตรทางธุรกิจทำให้มีการตระหนักถึงคุณภาพของการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาได้พิจารณาเห็นสมควรกำหนดคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ เพื่อเป็นเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ในสังกัดและกำกับทบวงมหาวิทยาลัย ดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2540: ออนไลน์)

1. เป็นผู้มีความรอบรู้ในวิชาการทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ มีความสามารถในการคิดและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ
2. เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม สามารถครองตัวอยู่ในสังคมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
3. เป็นผู้มีความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน ได้แก่
   3.1 มีความรู้พื้นฐานด้านคอมพิวเตอร์เพียงพอที่จะใช้งานได้
   3.2 มีความสามารถในการเล่นดนตรีได้อย่างน้อย 1 ชนิดหรือมีความสามารถในเชิงศิลปะและวรรณกรรม
   3.3 มีความสามารถในการกีฬาอย่างน้อย 1 ชนิดกีฬา
   3.4 มีความสามารถทางภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 1 ภาษา
4. เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อสังคม และดำรงชีวิตด้วยความเหมาะสม การดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทั้ง 4 ประการนี้ จำเป็นที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายอันได้แก่ มหาวิทยาลัย อาจารย์ และนิสิตนักศึกษา ที่จะร่วมกันจัดให้มีระบบการเรียนการสอนและกิจกรรมที่จะกล่อมเกลา สร้างสรรค์ และพัฒนาให้นักศึกษาเป็นบัณฑิต ที่พึงประสงค์ได้อย่างที่มุ่งหวัง

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยเอกชนได้กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาทางธุรกิจไว้ เพื่อเป็นหลักประกันคุณภาพการศึกษาในสถาบันเช่นกัน (สมบูรณ์วัลย์ สัตยารักษ์วิทย์. 2552: ออนไลน์; มหาวิทยาลัยโยนก. 2552: ออนไลน์) ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติคิดเป็น ทำเป็น มีจริยธรรมและคุณธรรม
2. มีความสามารถประยุกต์ใช้วิชาการและมีทักษะในการประกอบอาชีพทั้งธุรกิจส่วนตัวหรือทำงานในองค์กรต่างๆ ได้ทันที
3. เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ เป็นพลเมืองดี รับผิดชอบต่อสังคม
4. มีความรู้ในวิชาชีพของตนเองเป็นอย่างดี มีความรู้ในวิชาธุรกิจ ไม่ว่าจะอยู่ในสาขาวิชาใด
5. มีความรู้ภาษาอังกฤษ และมีทักษะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในระดับที่สามารถปฏิบัติงานได้

6. มีทัศนคติในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม โดยใช้คุณธรรมเป็นเครื่องชี้นำชีวิต

7. มีวิธีดำเนินชีวิตด้วยคุณลักษณะของความเป็นไทย เช่น กตัญญูกตเวที ความพอเพียง ความเกรงใจ ความมีน้ำใจ ความอ่อนน้อมถ่อมตน เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ เพื่อใช้เป็นแนวทาง ดังนี้

โดนัลด์สัน (Donaldson. 2000: 237-251) ศึกษาการมีส่วนร่วมของบรรณารักษ์และอาจารย์ในการพัฒนาการสอนการรู้สนเทศแบบออนไลน์ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 600 คน ที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเซเนกาแห่งเทคโนโลยีและศิลปะประยุกต์ (Seneca College of Applied Arts and Technology) ประเทศแคนาดา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุดในด้านทั่วไปและด้านธุรกิจและเพิ่มระดับการรู้สารสนเทศขั้นพื้นฐาน การวิจัย เนื้อหาในการสอนประกอบด้วย 5 เรื่อง ได้แก่ การปฐมนิเทศ แหล่งสารสนเทศ สิ่งพิมพ์ต่อเนื่อง กลยุทธ์การวิจัย และฐานข้อมูล โดยนำไปบูรณาการกับการสอนรายวิชา SSC100 (Success Strategies for College) การออกแบบบทเรียนออนไลน์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนของการสอนการรู้สารสนเทศ และส่วนเสริม ประกอบด้วย การอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติม คำอธิบายศัพท์ ตาราง แบบฝึกหัด และส่วนเชื่อมโยงไปยังแหล่งสารสนเทศของห้องสมุดและฐานข้อมูลต่างๆ ส่วนการประเมินผลบทเรียนออนไลน์ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ทักษะการรู้สารสนเทศและพื้นฐานการวิจัย 2) เนื้อหา 3) วิธีการเข้าถึงบทเรียน และ 4) การนำเสนอ โดยผลที่ได้จากการประเมินทุกด้านอยู่ในระดับดี ซึ่งผลตอบรับที่ได้จากอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าบทเรียนออนไลน์ดีมาก และควรพัฒนาการสอนการรู้สนเทศแบบออนไลน์ไปยังนักศึกษาคณะอื่นๆ ด้วย

ฟีส (Feast. 2003: 81-95) ศึกษาการบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศในการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาและสัมภาษณ์บุคลากรเพื่อศึกษาผลกระทบของแผนการสอนที่มีต่อการสอนแบบบูรณาการ ทักษะการรู้สารสนเทศในการเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้ศึกษาวิชาหลักทางธุรกิจ จำนวน 8 รายวิชา ในคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยออสเตรเลียใต้ ในแผนการสอนนั้นจะกำหนดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ประสานงานของห้องสมุดและอาจารย์ผู้สอนจำนวน 8 คนเพื่อพัฒนาวิชาชีพ และได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแผนการสอน 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีประสบการณ์การวางแผนการสอนและกลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์การสอน ผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่จะเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนการรู้สารสนเทศในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา นอกจากนี้แล้วก็ยังพบว่านักศึกษามีทักษะเพิ่มมากขึ้น

คูนีย์ (Cooney. 2005: Abstract) ศึกษาสภาพการสอนการรู้สารสนเทศทางธุรกิจในมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนทางธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ บรรณารักษ์ที่ทำงานอยู่ในสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การสอนการรู้สารสนเทศทางธุรกิจยังอยู่ในขั้นพัฒนา ความร่วมมือระหว่างบรรณารักษ์และอาจารย์ทางธุรกิจอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงหนึ่งในสามของสถานศึกษาที่ใช้มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของ ACRL เป็นเกณฑ์ในการสอนการรู้สารสนเทศ นอกจากนี้บรรณารักษ์ส่วนใหญ่รายงานว่าไม่เคยประเมินการรู้สารสนเทศทางการศึกษาและเมื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบกับการสำรวจการรู้สารสนเทศแห่งชาติ (The National Information Literacy Survey) ใน ค.ศ. 2001 ผลการวิจัยพบว่าเหมือนกันในเรื่องรูปแบบการสอนทั้งแบบเฉพาะสาขาวิชาและแบบทั่วไป

คลูเสค (Klusek. 2006: Abstract) ได้ศึกษาเรื่องทักษะการรู้สารสนเทศในอาชีพธุรกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการสอนการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัย โดยเน้นทักษะการรู้สารสนเทศทางด้านธุรกิจ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษารูปแบบงานของผู้ทำงานทางด้านธุรกิจและการเงินจำนวน 21 อาชีพในฐานข้อมูลของกรมแรงงาน เพื่อจะดูว่าทักษะและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำงานจะมีความสัมพันธ์กับงานที่ทำหรือไม่ ซึ่งต้องการผู้ที่มีความรู้ด้านการรู้สารสนเทศ ผลจากการวิจัยพบว่าทักษะความชำนาญในการรู้สารสนเทศถือเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อสถานที่ทำงานอย่างแท้จริงและถือเป็นส่วนประกอบที่ทำให้กิจกรรมในงานต่างๆ ของอาชีพทางด้านธุรกิจและการเงินมีความครบถ้วนสมบูรณ์

การศึกษางานวิจัยในต่างประเทศสรุปได้ว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาถึงการสอนและการประเมินการรู้สารสนเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นการสำรวจทักษะการรู้สารสนเทศแต่ละด้านเป็นหลัก โดยใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาปริญญาตรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

งานวิจัยในประเทศ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจในประเทศไทย เท่าที่สำรวจในปัจจุบันยังไม่พบว่ามีการศึกษาในสาขานี้โดยตรง งานวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษานักศึกษาโดยทั่วไปและศึกษาเป็นรายมหาวิทยาลัย สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ มีดังนี้

ดวงกมล อุ่นจิตติ (2546: บทคัดย่อ) ศึกษาการประเมินการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ซึ่งมี 7 คณะ จำนวน 320 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับ

ปริญญาตรี ในกลุ่มสาขาวิชาที่ต่างกัน พบว่านิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิชามนุษย์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพัตรา สินชัยสุข (Supattra Sinchaisuk. 2003: Abstract) ศึกษาการรู้สารสนเทศของอาจารย์ บุคลากร นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาและนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 393 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามสำหรับประเมินการรู้สารสนเทศ 4 ด้านได้แก่ การตระหนักรู้ความต้องการสารสนเทศ การกำหนดแหล่งสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน (ค่าเฉลี่ย < 3.50) เมื่อวิเคราะห์แต่ละด้านพบว่าด้านที่ทำคะแนนทดสอบได้สูงสุดคือ การตระหนักรู้ความต้องการสารสนเทศ ด้านที่ทำคะแนนได้ต่ำสุด คือ การกำหนดแหล่งสารสนเทศ

กมลรัตน์ สุขมาก (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปี 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 โดยพิจารณาจากเกณฑ์มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา ของ ACRL ใน 5 ด้าน คือ การตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ การกำหนดแหล่งสารสนเทศ การสืบค้นสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์ 5 ด้าน พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มีระดับการรู้สารสนเทศระดับมาก 4 ด้าน คือ ด้านการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ การกำหนดแหล่งสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศ และระดับปานกลาง คือ ด้านการสืบค้นสารสนเทศ ส่วนปัญหาในการสืบค้นสารสนเทศของนิสิตพบว่าอยู่ในระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นิสิตขาดความรู้และทักษะในการสืบค้นรายการออนไลน์ นิสิตไม่ทราบวิธีใช้เครื่องหมายอัญประกาศ เครื่องหมายบวก/ลบ เครื่องหมายดอกจันในการสืบค้นและการสืบค้นรายการออนไลน์ บางครั้งนิสิตค้นรายการบรรณานุกรมได้แต่หาตัวเล่มไม่พบ

ปภาดา เจียวก๊ก (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศ และเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามเพศ ชั้นปี กลุ่มสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยประเมินจากเกณฑ์มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา ของ ACRL กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2545 จำนวน 465 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านิสิต มีความสามารถในการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศและความสามารถในการประเมินสารสนเทศซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับตัวแปรเพศนิสิตที่มีเพศต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีการรู้สารสนเทศ

โดยรวมไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่า นิสิตกลุ่มสาขาศึกษาศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์และวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ นิสิตที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายด้าน พบว่าด้านการเข้าถึงสารสนเทศนิสิตที่มีผลการเรียนดีมาก มีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนดีและผลการเรียนพอใช้ ด้านการประเมินสารสนเทศนิสิตที่มีผลการเรียนดีมาก มีความสามารถในการประเมินสารสนเทศสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนพอใช้ ด้านการใช้สารสนเทศของนิสิตที่มีผลการเรียนดี มีความสามารถในการใช้สารสนเทศสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนพอใช้

มุจลินทร์ ผลกล้า (2549: บทคัดย่อ) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค้นหาการรู้สารสนเทศและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามคณะที่ศึกษา ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษา ประเภทจังหวัดนักศึกษาสำเร็จการศึกษา ระดับผลการเรียน ประสบการณ์ในการเรียนการใช้ห้องสมุดและการรู้สารสนเทศ โดยประเมินจากเกณฑ์มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา ของ ACRL กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2548 จำนวน 342 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบวัดการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมทั้ง 5 มาตรฐานอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนรายด้านพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศและมาตรฐานที่ 5 กฎหมาย เศรษฐกิจและประเด็นทางสังคม อยู่ในระดับสูง ส่วนการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศและมาตรฐานที่ 4 การใช้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรพบว่านักศึกษาต่างคณะกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน รายด้านพบว่า นักศึกษาต่างคณะกันมีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศแตกต่างกัน รายคู่พบว่านักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์มีการรู้สารสนเทศแตกต่างจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง นักศึกษาสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน สำหรับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากจังหวัดต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนแตกต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดมีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

สุพิศ บายคายคม (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา โดยจำแนกตามคณะ ตลอดจนเสนอรูปแบบเค้าโครงเนื้อหาบทเรียนช่วยสอนทักษะการรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์ที่เหมาะสมสำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา โดยประเมินจากเกณฑ์มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา ของ ACRL กลุ่มตัวอย่าง

คือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 361 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานพบว่า นิสิตมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลางทุกมาตรฐาน โดยมาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ รองลงมา ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่และสารสนเทศที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้ และมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ ตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบนิสิตทั้ง 3 คณะ โดยรวมพบว่า นิสิตที่ศึกษาในคณะต่างกันมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายมาตรฐาน พบว่านิสิตที่ศึกษาในคณะต่างกันมีความสามารถด้านการรับรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้าหาสารสนเทศ ส่วนมาตรฐานอื่นๆ ไม่พบความแตกต่างกัน เมื่อทดสอบเป็นรายคู่ พบว่านิสิตที่ศึกษาคณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการค้นหาสารสนเทศสูงกว่านิสิตคณะวิทยาการจัดการ ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่างกัน

นงลักษณ์ มโนวลัยเลา (Nongluck Manowaluilou. 2008: Abstract) ศึกษาทักษะสามัตถิยะการรู้สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์และการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาการตลาดของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สำรวจการรู้ของอาจารย์เกี่ยวกับทักษะความสามารถทางคอมพิวเตอร์และทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาการตลาด มหาวิทยาลัยในประเทศไทย 2) ศึกษาระดับความต้องการทักษะความสามารถด้านคอมพิวเตอร์และทักษะการรู้สารสนเทศของบริษัท/หน่วยงาน ที่รับนักศึกษาเข้าทำงาน และ 3) เปรียบเทียบระดับทักษะความสามารถทางคอมพิวเตอร์และทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่อาจารย์ 56 คน จากมหาวิทยาลัย 6 แห่ง ในประเทศไทยที่เปิดสอนภาควิชาการตลาด ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีต่างกันมีทักษะความสามารถทางคอมพิวเตอร์แตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบทักษะความสามารถทางคอมพิวเตอร์และทักษะการรู้สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์พบว่าไม่แตกต่างกันและระดับความสามารถทางคอมพิวเตอร์และทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่จบการศึกษา กับทักษะที่ต้องการในสถานที่ทำงานไม่แตกต่างกัน

สรุปประเด็นสำคัญจากงานวิจัย

1. ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี แต่ละมหาวิทยาลัย พบว่ามีความแตกต่าง ได้แก่ งานของดวงกมล อุ่นจิตติ (2545) ศึกษานักศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพา งานวิจัยของสุพัตรา สินชัยสุข (Supattra Sinchaisuk) (2003) ศึกษานักศึกษาของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษานักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาเขตศรีราชาพบว่าอยู่ในระดับพอใช้หรือปานกลาง ส่วนงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษานักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และกมลรัตน์ สุขมาก (2547) ศึกษานักศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยพบว่าอยู่ในระดับดี

2. การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศโดยจำแนกตัวแปรด้านต่าง ๆ

2.1 จำแนกตามคณะที่ศึกษา

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยจำแนกตามคณะที่ศึกษา พบว่า คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการรู้สารสนเทศสูงกว่าคณะศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ดวงกมล อุ่นจิตติ. 2545)

2.2 จำแนกตามเพศ

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยจำแนกตามเพศ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในระดับการรู้สารสนเทศตามตัวแปรเพศที่ศึกษา (ปภาดา เจียวก๊ก. 2547; ดวงกมล อุ่นจิตติ. 2545)

2.3 จำแนกตามชั้นปี

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยจำแนกตามชั้นปี พบว่า นิสิตที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน (ปภาดา เจียวก๊ก. 2547)

2.4 จำแนกตามระดับผลการเรียน

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมาก มีระดับการรู้สารสนเทศในทุกด้านดีกว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และพอใช้ (ปภาดา เจียวก๊ก. 2547)

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2-4 ปีการศึกษา 2552 ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 แห่ง ซึ่งได้ข้อมูลจากสำนักทะเบียนของทุกมหาวิทยาลัย พบว่ามีจำนวนทั้งสิ้น 26,182 คน

ตาราง 5 จำนวนประชากร โดยจำแนกตาม เพศ ชั้นปี

มหาวิทยาลัย	ชั้นปีที่2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
เกริก	106	209	79	168	21	89	672
เกษมบัณฑิต	211	627	164	488	154	418	2,062
เซนต์จอห์น	57	152	38	88	36	54	425
เทคโนโลยีมหานคร	25	66	32	62	18	62	265
ธนบุรี	140	228	38	78	7	19	510
ธุรกิจบัณฑิตย์	239	586	237	509	281	568	2,420
รัตนบัณฑิต	430	799	617	1,585	546	1,694	5,671
ศรีปทุม	326	553	617	1,072	888	1.800	5,226
สยาม	325	800	221	345	171	319	2,181
หอการค้าไทย	982	1,026	786	1,050	1,299	1,607	6,750
รวม	2,841	5,046	2,829	4,395	4,321	6,630	26,182

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2-4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 10 แห่ง โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาแต่ละชั้นปีและเพศ จำนวน 420 คน ซึ่งมากกว่าจำนวนขั้นต่ำ 379 คน ที่กำหนดไว้ในตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซี่และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan. 1970: 608)

ตาราง 6 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา จำแนกตามระดับชั้นปีและเพศ

สถาบันการศึกษา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)	ชั้นปี	เพศ	
				ช	ญ
1. เกริก	672	12	ปี 2	2	2
			ปี 3	2	2
			ปี 4	2	2
2. เกษมบัณฑิต	2,062	30	ปี 2	5	5
			ปี 3	5	5
			ปี 4	5	5
3. เซนต์จอห์น	425	12	ปี 2	2	2
			ปี 3	2	2
			ปี 4	2	2
4. เทคโนโลยีมหานคร	265	12	ปี 2	2	2
			ปี 3	2	2
			ปี 4	2	2
5. ธนบุรี	510	12	ปี 2	2	2
			ปี 3	2	2
			ปี 4	2	2
6. ธุรกิจบัณฑิตย์	2,420	36	ปี 2	6	6
			ปี 3	6	6
			ปี 4	6	6
7. รัตนบัณฑิต	5,671	90	ปี 2	15	15
			ปี 3	15	15
			ปี 4	15	15
8. ศรีปทุม	5,226	78	ปี 2	13	13
			ปี 3	13	13
			ปี 4	13	13

ตาราง 6 (ต่อ)

สถาบันการศึกษา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)	ชั้นปี	เพศ	
				ช	ญ
9. สยาม	2,181	36	ปี 2	6	6
			ปี 3	6	6
			ปี 4	6	6
10. หอการค้าไทย	6,750	102	ปี 2	17	17
			ปี 3	17	17
			ปี 4	17	17
รวม	26,182	420		210	210

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบ ซึ่งมีวิธีการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศจากหนังสือ เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

2. ศึกษามาตรฐานความสามารถทางการรู้สารสนเทศของคันนิ่งแฮม โดยศึกษาถึงขอบเขตและเนื้อหา มาตรฐานและดัชนีชี้วัดในแต่ละมาตรฐานที่นำไปใช้เป็นเกณฑ์ออกแบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศทั้ง 5 มาตรฐาน

3. ศึกษาแบบสอบถามความรู้และทักษะด้าน IT ของศูนย์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (http://course.swu.ac.th/tools/take_test.php?tid=1625) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ

4. สร้างแบบทดสอบ โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นคำถามแบบเลือกตอบและเติมคำ

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจซึ่งพัฒนาโดย แนนซี่ เอ. คันนิ่งแฮม ดังนี้

<u>มาตรฐานที่ 1</u> นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

ตัวบ่งชี้ของมาตรฐานที่ 1 มีจำนวน 17 ข้อ ออกข้อสอบได้ 26 ข้อ

<u>มาตรฐานที่ 2</u> นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตัวบ่งชี้ของมาตรฐานที่ 2 มีจำนวน 11 ข้อ ออกข้อสอบได้ 16 ข้อ

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม ในกรณีมาตรฐานที่ 3 ตัวบ่งชี้ข้อ 3.5 ผู้วิจัยไม่ได้นำไปออกแบบทดสอบ เนื่องจากสอดคล้องกับมาตรฐานที่ 1 ตัวบ่งชี้ข้อ 1.5

ตัวบ่งชี้ของมาตรฐานที่ 3 มีจำนวน 5 ข้อ ออกข้อสอบได้ 5 ข้อ

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศไม่ว่าในฐานะส่วนบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้ของมาตรฐานที่ 4 มีจำนวน 3 ข้อ ออกข้อสอบได้ 3 ข้อ

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

ตัวบ่งชี้ของมาตรฐานที่ 5 มีจำนวน 4 ข้อ ออกข้อสอบได้ 5 ข้อ

5. นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จไปปรึกษาประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของข้อคำถามแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

6. นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศและทางด้านบริหารธุรกิจ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและความสอดคล้องของข้อคำถามและเกณฑ์ในการวิจัย และนำมาหาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ทั้งนี้ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ได้แก่

6.1 รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์ อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

6.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรวรรณ นันทแพทย์ รองคณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

6.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อดิลล่า พงศ์ยี่หล้า ผู้อำนวยการบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

6.4 อาจารย์ ดร. ชนันนา รอดสุทธิ ผู้อำนวยการหอสมุดสุรัตน์ โอสถานุเคราะห์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

6.5 อาจารย์ ดร. สุพัตรา สินชัยสุข อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

7. นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เสนอประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้

8. นำแบบทดสอบฉบับแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ได้แก่ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบเป็นรายข้อ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR 20 (ล้วน สายยศ; และ อังคนา. 2545: 210) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น 0.83

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. นำหนังสือแนะนำตัวและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปถึงคณบดีคณะบริหารธุกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนตามกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย และขออนุญาตแจกแบบทดสอบโดยผู้วิจัยไปติดต่อด้วยตนเอง

2. ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบและรวบรวมแบบทดสอบ โดยรับคืนด้วยตนเองระหว่าง 15 มกราคม - 15 กุมภาพันธ์ 2553 แจกแบบทดสอบ 450 ชุด ได้รับกลับคืนมา 420 ชุด และนำมาคัดเลือกแบบทดสอบที่สมบูรณ์ได้ 403 ชุด

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบทดสอบกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยจะดำเนินการจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. รวบรวมและนำข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยใช้โปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 นำข้อมูลจากแบบทดสอบตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวผู้ตอบแบบทดสอบ ซึ่งเป็นคำถามแบบให้เลือกตอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

1.2 นำข้อมูลจากแบบทดสอบตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า 3 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งกำหนดคะแนนไว้ดังนี้

3	หมายถึง	มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์มาก
2	หมายถึง	มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง
1	หมายถึง	มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์น้อย

เกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ย

1.00-1.66	หมายถึง	น้อย
1.67-2.33	หมายถึง	ปานกลาง
2.34-3.00	หมายถึง	มาก

1.3 นำแบบทดสอบตอนที่ 2 การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชน มาตรวจให้คะแนน แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว เกณฑ์การได้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบ หรือไม่ทราบ ได้ 0 คะแนน

1.4 นำคะแนนของแบบทดสอบหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 7

ตาราง 7 เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศ จำแนกเป็นรายด้าน

การรู้สารสนเทศ	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ระดับการรู้สารสนเทศ				
		ต่ำมาก	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	สูงมาก
1. ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	26	0-5.20	5.21-10-41	10.42-15.62	15.63-20-83	20.84-26.00
2. ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	16	0-3.20	3.21-6.41	6.42-9.63	9.63-12.83	12.84-16.00
3. ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม	5	0-1.00	1.01-2.01	2.02-3.02	3.03-4.03	4.04-5.00
4. ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3	0-0.60	0.61-1.21	1.22-1.82	1.83-2.43	2.44-3.00
5. ความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึง สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย	5	0-1.00	1.01-2.01	2.02-3.02	3.03-4.03	4.04-5.00

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การหาค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล

- ค่าร้อยละ
- ค่าเฉลี่ย
- ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน จำแนกตามตัวแปรเพศ โดยใช้สถิติ t-test

2.3 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน จำแนกตามตัวแปรชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One–Way Analysis of Variance-ANOVA) ใช้สถิติ F-test หากพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธี LSD ที่เรียกว่า ผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference) (ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2552: 143)

3. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมือ

3.1 การหาคุณภาพของแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ใช้สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1.1 ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) (ชาตรี เกิดธรรม. 2544: 102)

สูตร $$IOC = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ IOC คือค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item Objective Congruence)

$\sum X$ คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การพิจารณาคัดเลือกข้อคำถามในแบบทดสอบโดยใช้เกณฑ์ที่กำหนด คือ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 คัดเลือกไว้ใช้ทดสอบได้ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ให้พิจารณาปรับปรุงหรือคัดออกไป ดังนั้นขอบเขตของค่าความตรงตามเนื้อหาที่ยอมรับได้ คือ 0.50-1.0

3.1.2 ความยากง่าย (Difficulty) หรือค่า P (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

สูตร $$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P คือ ความยากง่าย
R คือ จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก
N คือ จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

ขอบเขตของความยากง่ายและความหมายมีดังนี้ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

0.80 - 1.00 เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก

0.60 - 0.79 เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย (ใช้ได้)

0.40 - 0.59 เป็นข้อสอบที่ยาก-ง่ายพอเหมาะ (ดี)

0.20 - 0.39 เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก (ใช้ได้)

0.00 - 0.19 เป็นข้อสอบที่ยากมาก

ดังนั้นขอบเขตของค่าความยากง่ายของแบบทดสอบที่ยอมรับได้ คือ ระหว่าง 0.20-0.79

3.1.3 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (Discrimination) (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

สูตร $D = \frac{R_U - R_L}{\frac{N}{2}}$

เมื่อ D คือ อำนาจในการจำแนก

R_U คือ จำนวนคนที่ทำข้อสอบถูกในกลุ่มเก่ง

R_L คือ จำนวนคนที่ทำข้อสอบถูกในกลุ่มอ่อน

N คือ จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมดทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

ขอบเขตค่าอำนาจจำแนกและความหมาย มีดังนี้ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

0.40 ขึ้นไป อำนาจจำแนกสูง คุณภาพของข้อสอบดีมาก

0.30-0.39 อำนาจจำแนกปานกลาง คุณภาพของข้อสอบดีพอสมควร

0.20-0.29 อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ คุณภาพของข้อสอบพอใช้

0.00-0.19 อำนาจจำแนกต่ำ คุณภาพของข้อสอบใช้ไม่ได้

ดังนั้นขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบที่ยอมรับ คือ 0.20 ขึ้นไป

3.1.4 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

สูตร $r_n = \frac{n}{n-1}\left(1 - \frac{\sum pg}{S_t^2}\right)$

r_t คือ ความเชื่อมั่น

n คือ จำนวนข้อสอบ

p คือ สัดส่วนที่คนตอบข้อสอบถูกในแต่ละข้อ (จำนวนคนทำถูก/จำนวนคนทำทั้งหมด)

g คือ สัดส่วนที่คนตอบข้อสอบผิดในแต่ละข้อ (1-q)

S_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

ขอบเขตค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบและความหมาย ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2545: 210)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีค่าตั้งแต่ -1.00 ถึง +1.00

ค่าความเชื่อมั่น+1.00 หรือเข้าใกล้+1.00 แสดงว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด

ค่าความเชื่อมั่น 0.00 หรือเข้าใกล้ 0.00 แสดงว่า แบบทดสอบไม่มีค่าความเชื่อมั่น

ค่าความเชื่อมั่น-1.00 แสดงว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นต่ำ

ดังนั้น ขอบเขตของความเชื่อมั่นที่ยอมรับคือ 0.75 ขึ้นไป

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน สามารถเก็บข้อมูลได้ 403 คน คิดเป็นร้อยละ 95.95 แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มีสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F-value	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสำหรับกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มตัวอย่างขึ้นไปโดยวิเคราะห์ความแปรปรวน
F-prob	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
t-value	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง
t-prob	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ
2. ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ จำแนกตามตัวแปร ดังตาราง 8

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน							
	พอใช้		ปานกลาง		ดี		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปี 2								
ชาย	18	29.00	23	36.10	21	33.90	62	46.27
หญิง	26	36.10	20	27.80	26	36.10	72	53.73
รวม	44	32.84	26	32.09	47	35.07	134	100.00
ปี 3								
ชาย	20	27.80	29	40.30	23	31.90	72	51.80
หญิง	25	37.30	22	32.80	20	29.90	67	48.20
รวม	45	32.40	51	36.70	43	30.90	139	100.00
ปี 4								
ชาย	22	36.10	17	27.80	22	36.10	61	46.92
หญิง	22	31.90	28	40.60	19	27.50	69	53.08
รวม	44	33.80	45	34.60	41	31.50	130	100.00
ปี 2-4								
ชาย	60	30.80	69	35.40	66	33.80	195	48.39
หญิง	73	35.10	70	33.60	65	31.30	208	51.61
รวม	133	33.00	139	34.50	131	32.50	403	100.00

จากตาราง 8 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง (ร้อยละ 51.61) และเพศชาย (ร้อยละ 48.39) กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 จำนวน 139 คน รองลงมาชั้นปีที่ 2 จำนวน 134 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 130 คน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 34.50) รองลงมาอยู่ในระดับพอใช้ (ร้อยละ 33.00) และอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 32.50)

ตาราง 9 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ของนักศึกษา

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. การใช้โปรแกรมไมโครซอฟต์วินโดวส์	2.37	0.53	มาก
2. การใช้โปรแกรมค้นหาสำหรับการสืบค้นสารสนเทศ	2.32	0.52	มาก
3. การใช้โปรแกรมการสื่อสาร เช่น อีเมล์ เว็บบอร์ด	2.42	0.55	มาก
4. การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ	2.24	0.57	มาก
5. การใช้โปรแกรมสเปรทชีส เช่น Excel	2.17	0.59	มาก
6. การใช้โปรแกรมนำเสนอ เช่น PowerPoint	2.22	0.62	มาก
7. การสร้างเว็บเพจอย่างง่าย เช่น HTML, Dreamweaver	1.85	0.67	ปานกลาง
8. การใช้โปรแกรมจัดการฐานข้อมูล เช่น Access	1.88	0.65	ปานกลาง
9. การใช้โปรแกรมประเภทกราฟิก เช่น Photoshop	1.86	0.72	ปานกลาง
รวม	2.22	0.61	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษามีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 2.22)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ในระดับมาก 6 ข้อตามลำดับ คือ โปรแกรมการสื่อสาร โปรแกรมไมโครซอฟต์วินโดวส์ โปรแกรมค้นหา โปรแกรมประมวลผลคำ โปรแกรมนำเสนอ และโปรแกรมสเปรทชีท

2. ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ตาราง 10 ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ (จำนวนข้อ=26)	11.11	3.73	ปานกลาง
2. ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (จำนวนข้อ=16)	6.29	2.94	ต่ำ
3. ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม (จำนวนข้อ=5)	2.43	1.28	ปานกลาง
4. ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จำนวนข้อ=3)	1.58	0.92	ปานกลาง
5. ความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจกฎหมายและสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย (จำนวนข้อ=5)	2.35	1.28	ปานกลาง
รวม (จำนวนข้อ=55)	23.76	8.15	ปานกลาง

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่ในระดับต่ำ

3. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ตาราง 11 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามเพศ

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ	ระดับการรู้สารสนเทศ ชาย $\bar{x}$ (S.D)	หญิง $\bar{x}$ (S.D)	t-value	t-prob
1. ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ (จำนวนข้อ=26)	11.82 (3.77)	10.44 (3.58)	3.74	0.000**
2. ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (จำนวนข้อ=16)	7.19 (2.90)	5.44 (2.73)	6.25	0.000**
3. ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม (จำนวนข้อ=5)	2.61 (1.22)	2.26 (1.31)	2.73	0.007**
4. ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จำนวนข้อ=3)	1.69 (0.85)	1.47 (0.87)	2.49	0.013*
5. ความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย (จำนวนข้อ=5)	2.54 (1.29)	2.18 (1.24)	2.90	0.004**
รวม (จำนวนข้อ=55)	25.85 (8.21)	21.78 (7.49)	5.19	0.000**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาเพศชายมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาเพศชายมีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาเพศหญิงทุกด้าน

ตาราง 12 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ	ระดับการรู้สารสนเทศ			F-value	F-prob
	ชั้นปี 2 $\bar{x}$ (S.D)	ชั้นปี 3 $\bar{x}$ (S.D)	ชั้นปี 4 $\bar{x}$ (S.D)		
1. ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ (จำนวนข้อ=26)	10.46 (3.76)	11.33 (3.78)	11.53 (3.60)	3.11	0.045*
2. ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (จำนวนข้อ=16)	5.60 (2.93)	6.60 (2.96)	6.65 (2.83)	5.63	0.004**
3. ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศรวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม (จำนวน = 5 ข้อ)	2.32 (1.32)	2.56 (1.19)	2.39 (1.31)	1.28	0.280
4. ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จำนวนข้อ=3)	1.43 (0.98)	1.57 (0.89)	1.73 (0.86)	3.50	0.031*
5. ความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย (จำนวนข้อ=5)	2.28 (1.37)	2.29 (1.29)	2.50 (1.16)	1.25	0.288
รวม (จำนวนข้อ=55)	22.09 (8.29)	24.36 (8.11)	24.81 (7.66)	4.39	0.013*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษาด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบความแตกต่างในภาพรวม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

เพื่อให้ทราบว่านักศึกษาชั้นปีใดบ้างที่มีการรู้สารสนเทศต่างกันจึงนำไปทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ดังตาราง 13

ตาราง 13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	
ชั้นปี 2	10.49	-	0.66	0.020*	(ชั้นปี 2, ชั้นปี 4)
ชั้นปี 3	11.33	-	-	0.054	-
ชั้นปี 4	11.53	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

ตาราง 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	
ชั้นปี 2	5.60	-	0.004*	0.003*	(ชั้นปี 2, ชั้นปี 4) (ชั้นปี 2, ชั้นปี 3)
ชั้นปี 3	6.60	-	-	0.35	-
ชั้นปี 4	6.65	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

ตาราง 15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	
ชั้นปี 2	1.43	-	0.146	0.008**	(ชั้นปี 2, ชั้นปี 4)
ชั้นปี 3	1.57	-	-	0.222	-
ชั้นปี 4	1.73	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 แสดงว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

ตาราง 16 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	
ชั้นปี 2	22.09	-	0.020*	0.006**	(ชั้นปี 2, ชั้นปี 3) (ชั้นปี 2, ชั้นปี 4)
ชั้นปี 3	24.36	-	-	0.648	-
ชั้นปี 4	24.81	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 16 แสดงว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 รู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

ตาราง 17 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ	ระดับการรู้สารสนเทศ			F-value	F-prob
	พอใช้	ปานกลาง	ดี		
	$\bar{x}$ (S.D)	$\bar{x}$ (S.D)	$\bar{x}$ (S.D)		
1. ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ (จำนวนข้อ=26)	10.31 (3.96)	11.27 (3.02)	11.75 (4.04)	5.20	0.006**
2. ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (จำนวนข้อ=16)	5.98 (2.99)	6.40 (2.79)	6.47 (3.03)	1.10	0.332
3. ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม (จำนวนข้อ=5)	2.19 (1.30)	2.58 (1.10)	2.50 (1.39)	3.64	0.027*
4. ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จำนวนข้อ=3)	1.46 (0.90)	1.53 (0.90)	1.75 (0.93)	3.63	0.027*
5. ความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับ การเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรม และถูกกฎหมาย (จำนวนข้อ= 5)	2.23 (1.34)	2.32 (1.22)	2.53 (1.25)	1.93	0.145
รวม (จำนวนข้อ= 55)	22.16 (8.36)	24.09 (7.20)	25.00 (8.50)	4.33	0.014*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่ามีความแตกต่างโดยรวม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

เพื่อให้ทราบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคู่ใดบ้างที่มีการรู้สารสนเทศต่างกันจึงนำไปทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ดังตาราง 18

ตาราง 18 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		พอใช้	ปานกลาง	ดี	
พอใช้	10.31	-	0.033*	0.002**	(พอใช้, ปานกลาง) (พอใช้, ดี)
ปานกลาง	11.27	-	-	0.285	-
ดี	11.75	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์การเรียนดีมีความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

ตาราง 19 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		พอใช้	ปานกลาง	ดี	
พอใช้	2.19	-	0.011*	0.044*	(พอใช้, ปานกลาง) (พอใช้, ดี)
ปานกลาง	2.58	-		0.610	-
ดี	2.50	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและปานกลางมีความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิมมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

ตาราง 20 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		พอใช้	ปานกลาง	ดี	
พอใช้	1.46	-	0.549	0.010**	(พอใช้,ดี)
ปานกลาง	1.53	-		0.046*	(ปานกลาง, ดี)
ดี	1.75	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมีความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

ตาราง 21 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		พอใช้	ปานกลาง	ดี	
พอใช้	22.16	-	0.048*	0.004**	(พอใช้,ปานกลาง) (พอใช้, ดี)
ปานกลาง	24.09	-		0.354	
ดี	25.00	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง รู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

ตาราง 22 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษา จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

การรู้สารสนเทศทางธุรกิจ	ระดับการรู้สารสนเทศ			F-value	F-prob
	น้อย $\bar{x}$ (S.D)	ปานกลาง $\bar{x}$ (S.D)	มาก $\bar{x}$ (S.D)		
1. ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ (จำนวนข้อ=26)	10.55 (4.16)	10.57 (3.75)	12.27 (3.30)	9.418	0.000**
2. ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (จำนวนข้อ=16)	5.95 (2.92)	5.93 (2.89)	7.04 (2.92)	6.318	0.002**
3. ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับ ความรู้ที่มีอยู่เดิม (จำนวนข้อ=5)	2.15 (1.35)	2.30 (1.28)	2.75 (1.20)	6.394	0.002**
4. ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จำนวนข้อ=3)	1.25 (0.84)	1.49 (0.92)	1.83 (0.90)	8.566	0.000**
5. ความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับ การเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย (จำนวนข้อ=5)	2.15 (1.44)	2.15 (1.30)	2.79 (1.05)	11.393	0.000**
รวม	22.05 (9.25)	22.45 (7.89)	26.67 (7.33)	12.997	0.000**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 22 เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศนักศึกษา จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) พบว่ามีความแตกต่างโดยรวม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

เพื่อให้ทราบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์คู่ใดบ้างที่มีการรู้สารสนเทศต่างกันจึงนำไปทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ดังตาราง 23

ตาราง 23 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	10.55	-	0.974	0.010**	(น้อย, มาก)
ปานกลาง	10.57	-	-	0.000**	(ปานกลาง, มาก)
มาก	12.27	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 23 แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้มากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และน้อย

ตาราง 24 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	10.55	-	0.971	0.039*	(น้อย, มาก)
ปานกลาง	10.57	-	-	0.001**	(ปานกลาง, มาก)
มาก	12.27	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 24 แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และน้อย

ตาราง 25 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ด้านความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	2.15	-	0.493	0.009**	(น้อย, มาก)
ปานกลาง	2.30	-	-	0.001**	(ปานกลาง, มาก)
มาก	2.75	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 25 แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม มากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และน้อย

ตาราง 26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	2.15	-	0.116	0.000**	(น้อย, มาก)
ปานกลาง	1.49	-	-	0.001**	(ปานกลาง, มาก)
มาก	1.83	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 26 แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมาก มีความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และน้อย

ตาราง 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	2.15	-	0.988	0.005**	(น้อย, มาก)
ปานกลาง	2.15	-	-	0.000**	(ปานกลาง, มาก)
มาก	2.79	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 27 แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมาก มีความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมายมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และน้อย

ตาราง 28 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยรวม จำแนกตามความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์	$\bar{x}$	ผลต่าง F-prob			สรุปความแตกต่างรายคู่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
น้อย	22.05	-	0.768	0.001**	(น้อย, มาก)
ปานกลาง	22.45	-	-	0.000**	(ปานกลาง, มาก)
มาก	26.69	-	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 28 แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และน้อย

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับ การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 10 แห่ง ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยธนบุรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยสยาม และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวน 26,182 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2-4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 10 แห่ง โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน กำหนดตามเพศ ระดับชั้นปี เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 420 คน ซึ่งมากกว่าจำนวนขั้นต่ำ 379 คน ที่กำหนดไว้ในตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซี่และ

มอร์แกน (Krejcie; & Morgan. 1970: 608)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ เป็นแบบให้เลือกตอบและเติมคำ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศ ลักษณะการตอบเป็นแบบเลือกตอบ 5 ตัวเลือก

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม –15 กุมภาพันธ์ 2553 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 420 ชุด เมื่อได้รับแบบทดสอบกลับคืนมา ได้พิจารณาคัดเลือกฉบับที่ตอบคำถามครบถ้วนสมบูรณ์ได้จำนวนทั้งสิ้น 403 ชุด คิดป็นร้อยละ 95.95

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์มาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปดังนี้

5.1 ใช้ค่าร้อยละ เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ

5.2 ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

5.3 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสถิติ t-test

5.4 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ โดยใช้ค่าสถิติ F-test แบบ One-Way ANOVA หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธี LSD ที่เรียกว่าผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference) (ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2552: 143)

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ

นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และมีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมาก

2. ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่ในระดับต่ำ

3. เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ดังนี้

3.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีความแตกต่างกันในทุกด้าน โดยนักศึกษาเพศชายมีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่าเพศหญิง

3.2 นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างในภาพรวม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบความแตกต่าง 3 ด้านได้แก่ 1) ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ 2) ด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 3) ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม และความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมายไม่พบความแตกต่าง

3.3 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่าง 3 ด้านได้แก่ 1) ด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ 2) ด้านความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม 3) ด้านความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และด้านความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย ไม่พบความแตกต่าง

3.4 นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์แตกต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 โดยนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมาก มีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์น้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่างในทุกด้าน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยนำมาอภิปราย ดังนี้

1. ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ได้แก่ งานวิจัยของดวงกมล อุ่นจิตติ (2546) สุพัตรา สินชัยสุข (Supatra Sinchaisuk. 2003) ปภาดา เจียวก๊ก (2547) และสุพิศ บายคายคม (2550) ที่พบว่านักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน เมื่อพิจารณาปัจจัยส่งเสริมการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งได้แก่ การเปิดสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศ จากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัยพบว่ามหาวิทยาลัยเอกชนทั้ง 12 แห่งที่มีการสอนรายวิชาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศเพียง 7 แห่งเท่านั้น และเป็นรายวิชาที่เปิดสอนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื้อหาที่สอนเป็นแบบทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจงสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง เมื่อนักศึกษาที่เรียนในหลักสูตรทางธุรกิจ อาจมีปัญหาในการประยุกต์ใช้กับการเรียนเฉพาะสาขาวิชา นอกจากนี้เนื้อหาการรู้สารสนเทศกับการรู้สารสนเทศที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยเอกชนดังกล่าวยังคงเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด ได้แก่ การแนะนำการใช้ห้องสมุดและทรัพยากรสารสนเทศ การบริการของห้องสมุด การสืบค้นสารสนเทศ การเขียนและการนำเสนอรายงาน และการอ้างอิงทางบรรณนุกรม ซึ่งไม่ครอบคลุมเนื้อหาการรู้สารสนเทศทั้งหมดและไม่ครบถ้วนตามมาตรฐานทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของคันนิ่งแฮมที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินของการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งจากการสำรวจเบื้องต้นพบว่าเนื้อหาการสอนส่วนใหญ่เน้นทักษะการรู้สารสนเทศเพียง 3 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ความสามารถในการใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความสามารถในการเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย (ดูตาราง 3) ทั้งนี้ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของคูนีย์ (Cooney. 2005) ที่สำรวจการสอนการรู้สารสนเทศของโรงเรียนธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่ามีการใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศเป็นแนวทางค่อนข้างน้อย นอกจากนี้การสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศนั้นจำเป็นต้องเริ่มจากการปูพื้นฐานตั้งแต่การศึกษาระดับต้นต่อเนื่องจนถึงระดับอุดมศึกษา และต้องได้รับการฝึกฝนและการเตรียมการอย่างเป็นระบบและมีมาตรฐานโดยจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างอาจารย์และบรรณารักษ์จึงจะเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด (ชุติมา สัจจานันท์. 2544: 57; รังสรรค์ สุกันทา. 2543: 20)

2. การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

2.1 เพศ พบว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งความสามารถโดยรวมและรายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 โดยเพศชายมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่าเพศหญิง ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของดวงกมล อุ่นจิตติ (2545) และปภาดา เจียวก๊ก (2547) ที่พบว่านักศึกษาเพศหญิงมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่าเพศชาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวนของนักศึกษาเพศชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมีจำนวนมากกว่านักศึกษาเพศหญิง ซึ่งจากงานวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทักษะการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2 ชั้นปี พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งความสามารถโดยรวมและรายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่า ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของนงลักษณ์ มโนวลัยเลา (Nongluck Manowaluilou. 2008) ที่พบว่านักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) ที่พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้นนักศึกษาจำเป็นต้องใช้ทักษะการรู้สารสนเทศเพื่อการศึกษาและค้นคว้ามากกว่าชั้นปีต้นๆ ที่เรียนวิชาพื้นฐานเป็นส่วนใหญ่ และในชั้นปีที่ 4 นักศึกษาส่วนใหญ่ในบางหลักสูตร เช่น การตลาด การจัดการ เป็นต้น จึงมีการทำโครงงานหรือภาคนิพนธ์ ดังนั้นทักษะการรู้สารสนเทศจะช่วยให้นักศึกษาทำผลงานดังกล่าวได้สำเร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับทางธุรกิจ พัฒนามาจากมาตรฐานทักษะสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของ ACRL มีลำดับขั้นตอนเช่นเดียวกับการทำวิจัย ซึ่งเริ่มจากการกำหนดขอบเขตและหัวข้อเรื่องที่ต้องการศึกษา การรู้จักและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ การวิเคราะห์สังเคราะห์และประเมินสารสนเทศและการใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย จึงทำให้นักศึกษาทำโครงงานหรือภาคนิพนธ์ได้เรียนรู้และฝึกทักษะการรู้สารสนเทศจากการปฏิบัติจริงได้มากกว่าการเรียนรู้แต่เพียงทฤษฎีในชั้นปีต้น ๆ

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งความสามารถโดยรวมและรายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) มุจลินทร์ ผลกล้า (2550) ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นผู้ที่มีความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ และการคิดแบบมีวิจารณญาณมากกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งทักษะการคิดเหล่านี้เป็นทักษะการคิดระดับสูง ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลม รอบคอบ ตัดสินใจได้ถูกต้อง สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ดี และพัฒนาตนเป็นผู้เรียนรู้ได้ตลอดชีวิตได้อย่างต่อเนื่องในสถานการณ์ที่

เปลี่ยนแปลงและเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการรู้สารสนเทศ (ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. 2551: 8; Zhang. 2007: Online)

2.4 ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ พบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งความสามารถโดยรวมและรายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 โดยนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลางและน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนงลักษณ์ มโนวลัยเลา (Nongluck Manowaluilou. 2008) ที่พบว่านักศึกษาทางธุรกิจต้องมีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ที่ใช้สำหรับการเรียนและการทำงานในชีวิตปัจจุบันซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นของนักศึกษาที่เข้าเรียนและผ่านการศึกษาค้นคว้า ทั้งนี้เนื่องจากการรู้คอมพิวเตอร์เป็นทักษะที่จำเป็นอย่างหนึ่งของการรู้สารสนเทศ (Spitzer; Eisenberg; & Low. 1998: Online) โดยเฉพาะในยุคสังคมสารสนเทศที่สื่ออิเล็กทรอนิกส์เพิ่มจำนวนมากขึ้นจนมีแนวโน้มแทนที่สื่อสิ่งพิมพ์ในปัจจุบัน สารสนเทศจำนวนมากเกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ตตลอดเวลา ทำให้การใช้สารสนเทศของนักศึกษาจำเป็นต้องพึ่งพาเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางในการสืบค้น อ่าน และจัดกระทำข้อมูลที่ได้รับมาตลอดจนการนำเสนอสารสนเทศในรูปแบบต่างๆ ที่สามารถสื่อสารให้ผู้รับเข้าใจได้ง่าย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์และผู้บริหารหลักสูตร

จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครมีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งด้านความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ความสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม ความสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย และอยู่ในระดับต่ำในด้านความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่ามหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญกับการสอนการรู้สารสนเทศโดยบรรจุเป็นรายวิชาบังคับแก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นการสอนการรู้สารสนเทศแบบพื้นฐานหรือทั่วไปเพื่อให้นักศึกษามีทักษะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยที่ต้องเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และควรจัดสอนการรู้สารสนเทศในระดับก้าวหน้าที่มีเนื้อหาเฉพาะหรือเหมาะสมกับนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชา โดยประยุกต์ใช้มาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาหรือมาตรฐานสามัตถิยะการรู้สารสนเทศเฉพาะสาขาวิชาเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนดังกล่าวตลอดจนการสอนแบบบูรณาการการรู้สารสนเทศกับรายวิชาอื่น เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะ

การรู้สารสนเทศจากการเรียนรู้โดยมีเนื้อหาสาระที่ตรงความต้องการของหลักสูตรและเป็นการเรียนการสอนที่นักศึกษาได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง

ข้อเสนอแนะสำหรับบรรณารักษ์

บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยที่สอนหลักสูตรทางธุรกิจ ควรมีความรู้เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจ เพื่อสามารถให้คำแนะนำแก่นักศึกษาและอาจารย์ได้ โดยสามารถช่วยเหลือในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศที่สอดคล้องกับหลักสูตรทางธุรกิจ แนะนำแหล่งสารสนเทศทางธุรกิจ ร่วมมือกับอาจารย์ผู้สอนรายวิชาทางธุรกิจในการสอนการรู้สารสนเทศแบบบูรณาการกับรายวิชาอื่น รวมทั้งการจัดกิจกรรมส่งเสริมการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาและคณาจารย์ การจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ เช่น การแนะนำห้องสมุด การสืบค้นสารสนเทศ การใช้ฐานข้อมูลทางด้านธุรกิจ การใช้เครื่องมือสำหรับสืบค้นสารสนเทศ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาทางธุรกิจให้สอดคล้องกับเป้าหมายการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาหลักสูตรการรู้สารสนเทศและมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ เพื่อใช้ในการพัฒนาตัวแบบแผนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศที่สอดคล้องกับสาขาวิชาทางธุรกิจ และสามารถพัฒนาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจสำหรับนักศึกษาโดยใช้มาตรฐานอื่นนอกเหนือจากมาตรฐานของคันนิ่งแฮม เพื่อหาข้อสรุปสอดคล้องกับความเป็นจริงมากที่สุดและใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษาทางธุรกิจ
3. ศึกษาการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ โดยศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นกระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ทราบปัจจัยและสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวการพัฒนาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา และใช้เป็นข้อมูลสำหรับพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศ
4. ศึกษาความต้องการด้านทักษะการรู้สารสนเทศของของบุคคลในวิชาชีพทางธุรกิจเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาการรู้สารสนเทศ เพื่อให้นักศึกษาทางธุรกิจสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานหลังจากสำเร็จการศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ สุขมาก. (2547). *การรู้สารนิเทศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1.* วิทยานิพนธ์ อ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ครรชิต มาลัยวงศ์. (2549, สิงหาคม). ความสามารถด้านสารสนเทศ. *บิซิเนส.คอม.* 18(210): 104-105.

จุมพจน์ วนิชกุล. (2550, กรกฎาคม-ธันวาคม). พัฒนาการส่งเสริมการรู้สารสนเทศในต่างประเทศและประเทศไทย. *วารสารห้องสมุด.* 51(ฉบับพิเศษ): 47-72.

ชาตรี เกิดธรรม. (2544). *อยากทำวิจัยในชั้นเรียนแต่เขียนไม่เป็น.* กรุงเทพฯ : ดิจิตอล เลิร์นนิ่ง.

ชุติมา สัจจานันท์. (2544). การรู้สารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาคนไทยและสังคมไทย. *วารสารสุโขทัยธรรมาธิราช.* 14(3): 50-63.

_____. (2550, กรกฎาคม-ธันวาคม). การรู้สารสนเทศ: การสอนและการวิจัย. *วารสารห้องสมุด.* 51(ฉบับพิเศษ): 81-92.

ดวงกมล อุ่นจิตติ. (2546). *การประเมินการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยบูรพา.* ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ทบวงมหาวิทยาลัย. (2540). *ประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของทบวงมหาวิทยาลัย.* สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน 2552, จาก http://acad. chandra.ac.th/standard.html

นงเยาว์ เปรมกมลเนตร. (2550, กรกฎาคม-ธันวาคม). มาตรฐานการรู้สารสนเทศ. *วารสารห้องสมุด.* 51(ฉบับพิเศษ): 145.

นุชรี ตรีโรจน์วงศ์. (2539, ธันวาคม). โปรแกรมการให้การศึกษาแก่ผู้ใช้ห้องสมุดในมหาวิทยาลัย. *บรรณศาสตร์.* 11(2): 17-32.

ปภาดา เจียวก๊ก. (2547). *การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.* ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2551). *การพัฒนาการคิด.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคพริ้นติ้ง.

ประภาศรี พรหมประกาย; และคนอื่นๆ. (2552). *ทักษะการศึกษา.* พิมพ์ครั้งที่ 5. ปรับปรุงแก้ไข. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

มหาวิทยาลัยเกริก. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *ประวัติคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกริก.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.krirk.ac.th/new/faculty/busadmin/index.php?group=about&page=2

มหาวิทยาลัยเกริก. คณะศิลปศาสตร์. (2552). *คำอธิบายรายวิชาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.krirk.ac.th/new/faculty/ liberalart/ english_major/courses4year_detail

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. (2552). *ประวัติมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต*. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.kbu.ac.th/about/index.php

มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *หลักสูตรปริญญาตรี*. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.stjohn.ac.th/sju/facultybusiness/course_ba.php

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร*. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.mbs.mut.ac.th/Course.htm

มหาวิทยาลัยธนบุรี. คณะบริหารธุรกิจ. สาขาวิชาการจัดการ. (2552). *คำอธิบายรายวิชากลุ่มวิชามนุษยศาสตร์*. สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.thonburi-u.ac.th/ Web_Faculty_BC/BC_Management/MN_History/description.html

_____. คณะบริหารธุรกิจ. สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์. (2552). *ประวัติความเป็นมาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์.* สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.thonburi-u.ac.th/Lm/history1.htm

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. (2552). *ระเบียบการและหลักสูตรระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2552.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

_____. (2552). *หลักสูตรคณะบริหารธุรกิจ.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.dpu.ac.th/page.php?id=225

_____. ศูนย์สนเทศและหอสมุด. (2552). *40 ปี แหล่งวิชาการประสานความรู้ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ 2511-2551 : คณะบริหารธุรกิจ.* สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2552, จาก http://laic.dpu.ac.th/40year/fba.html

มหาวิทยาลัยโยนก. (2552). *ความท้าทายสำหรับมหาวิทยาลัยของคนลำปาง*. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.yonok.ac.th/santi/lu.php

มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *ระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี.* สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www1.rbac.ac.th/business/program.html

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะมนุษยศาสตร์. คณาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์. (2548). *ทักษะการรู้สารสนเทศ.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษ์ศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สำนักคอมพิวเตอร์. (2552). *ความรู้และทักษะด้าน IT ของศูนย์คอมพิวเตอร์.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://course.swu.ac.th/tools/take_test.php?tid=1625

มหาวิทยาลัยศรีปทุม. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *ประวัติคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://business.spu.ac.th/content/0/12865.php

มหาวิทยาลัยสยาม. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *สาส์นจากคณบดี คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยสยาม.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://ba.siam.edu/ dean.aspx

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. คณะบริหารธุรกิจ. (2552). *ประวัติคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://utcc2.utcc.ac.th/Faculties business/detail.php?id=1

มุจลินทร์ ผลกล้า. (2549). *การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.* วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). ปัตตานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.

รังสรรค์ สุกันทา. (2543, มีนาคม-มิถุนายน). การรู้สารสนเทศ: ขีดความสามารถที่จำเป็นเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต. *วารสารครุศาสตร์.* 28(3): 17-24.

รัชนีพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน. (2552). *ศรีปทุมหนีคู่แข่งลงลึกหลักสูตรเฉพาะทาง.* สืบค้นเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2552, จาก http://blog.spu.ac.th/print.php?id=18007

ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. (2545*). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.* พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วนุชชิดา สุภัควนิช. (2547). *การบูรณาการการรู้สารสนเทศในกระบวนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตกาฬสินธุ์.* รายงานการศึกษาอิสระ ศศ.ม (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

แววตา เตชาทวีวรรณ. (2551). *การบูรณาการการรู้สารสนเทศกับระบบจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (คอมพิวเตอร์ศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. ถ่ายเอกสาร.

_____. ; กัญฑ์พงษ์ วรรัตน์ปัญญา; และจรัญ แสนราช. (2551, ภาคเรียนที่ 2). การบูรณาการการรู้สารสนเทศในระบบจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. *วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์.* 30: 43-64.

ศรีอร เจนประภาพงศ์. (2551, 29 พฤศจิกายน). สัมภาษณ์โดย ชูชีพ มามาก, ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2552). *สถิติเพื่อการวิจัยด้วยโปรแกรม R เล่ม 1 การทดสอบความแตกต่าง.* กรุงเทพฯ: สุพีเรียพริ้นติ้งเฮ้าส์.

ศิริพร สุวรรณะ. (2542, มกราคม-มิถุนายน). ความรู้และทักษะทางสารสนเทศในระดับอุดมศึกษา. *บรรณสาร สพบ.* 31(1): 35-49.

สมบูรณ์ แซ่เจ็ง. (2550). *ธุรกิจศึกษาศาสตร์สำคัญที่คนไทยยังรู้จักน้อย.* สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.oknation.net/blog/print.php?id=140082

สมบูรณ์วัลย์ สัตยารักษ์วิทย์. (2552). *บัณฑิตที่พึงประสงค์.* สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2552, จาก http://www.dpu.ac.th/artsciences/ge139/office/attach/1180407921.doc

สรัญญา รุจิเรขเรืองรอง. (2552). *ประมวลการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศ.* สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2552, จาก http://www.lib.mut.ac.th/Saranya/ประมวลการสอน1-52.doc

สีปาน ทรัพย์ทอง. (2548, เมษายน-มิถุนายน). สาระสังเขปการรู้สารสนเทศ. *วารสารห้องสมุด.* 49(2): 58-59.

สุนีย์ รัตนวิภาพงศ์. (2534). *การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยของรัฐ.* วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สุพิศ บายคายคม. (2550). *การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา.* วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

เอกชัย เจริญนิตย์. (2548). *ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ.* กรุงเทพฯ: พัฒนาวิชาการ.

American Library Association. (1989). *President Committee on Information Literacy Final Report.* Chicago: American Library Association.

Association of College; & Research Libraries. (2000). *Information Literacy Competency Standards for Higher Education.* Retrieved May 5, 2008, from http://www.ala.org/ala/acrl/acrlstandards/informationliteracycompetency.cfm

Brandes, D. ; & Ginnis, P. (1996). *A guide to Student Centred Learning*. Oxford : Blackwell.

Breivik, Patricia Senn; & Gee, Gordon E. (1989). *Information Literacy: Revolution in the Library.* New York: McMillan.

Cooney, Martha. (2005). Business Information Literacy Instruction: A Survey and Progress Report. *Journal of Business & Finance Librarianship.* 11(1): 3-25.

Cunningham, Nancy A. (2003, May). Information Competency Skills for Business Students. *Academic BRASS.* 1(1). Retrieved August 20, 2008, from http://www.ala.org/ala/mgrps/divs/rusa/sections/brass/brasspubs/academicbrass/acadarchives/volume1number1/academicbrassv1.cfm

Donaldson, Kelly A. (2000). Library Research Success : Designing an Online Tutorial to Teach Information Literacy Skills to First-Year Students. *The Internet and Higher Education*. 2(4): 237-251.

Doyle, Christina S. (1994). *Information Literacy in an Information Society: a Concept for the Information Age.* Syracuse, N.Y.: Eric Clearinghouse on information and Technology, Syracuse University.

Emmett, A.; & Emde, J. (2007, February). Assessing Information Literacy Skills Using the ACRL Standard as a Guide. *Reference Services Review*. 35(2): 210-229.

Feast, Vicki. (2003). Integration Information Literacy Skills into Business Courses. *Reference Services Review*. 31(1): 81-95.

Gilinsky, Armand. (2009). *Emphasizing Relevance: Incorporating Business Case Studies and Competition to Teach Information Competency Skills*. Retrieved November 23, 2009, from http://www.sonoma.edu/users/g/gilinsky/info- competency.htm

Klusek, Louise.; & Bornstein, Jerry. (2006*).* Information Literacy Skills for Business Careers: Matching Skills to the Workplace. *Journal of Business & Finance Librarianship.* 11(4): 3-21.

Krejcie, Robert V.; & Morgan, Daryle W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*. 30(3): 607- 610.

Nongluck Manowaluilou. (2008). *The Importance of Undergraduate's Computer Competency and Information Literacy Skills: Marketing faculty's Perspectives in Thailand.* Retrieved March 4, 2010, from http://proquest.umi.com

Pinto, Maria; & Doucet, A-Vinciane. (2007, November). An Academic Portal for Higher Education Information Literacy: The e-COMS Initiative. *The Journal of Academic Librarianship.* 33(5): 604-611.

Rader, Hannelore B. (1991, Fall). Information Literacy: Revolution in the Library. *RQ*. 31(1): 25-29.

_____. (2000). Library Instruction and Information Literacy – 1999. *Reference Services Review.* 28 (4): 378 - 399.

Spitzer, Kathlean L.; Eisenberg, Michael B.; & Lowe, Carrie A. (1998). *Information Literacy : Essential Skills for the Information Age*. Retrieved April 4, 2009, from http://ericit.org/plweb-cgi/fastweb

Supatra Sinchaisuk. (2003). Information Literacy Competency of Assumption University Library Users: An Assessment. Dissertation, Ph.D. (Philosophy in Education). Manila: Adamson University. Photocopied.

_____• ; & Anothai Jinaporn. (2008). *Course outline 2/2008 GS 1000 Use of Library*. Retrieved November 4, 2009, from http://www.arts.au.edu/departments/ge/course outline 2-2008/GS1000UseofLibrary.pdf

Zhang, Li. (2007). Promoting Critical Thinking, and Information Instruction in Biochemistry Course. Retrieved on March 1, 2010, from http://www.istl.org/07- summer/refereed.html

Zurkowski, Paul. (1974). *The Information Service Environment Relationships and Priorities.* Washington D.C.: National Commission on Libraries and Information Science.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้แก่

1. รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์	รองศาสตราจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรวรรณ นันทแพทย์	รองคณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อดิลล่า พงศ์ยี่หล้า	ผู้อำนวยการบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
4. อาจารย์ ดร. ชนันนา รอดสุทธิ	ผู้อำนวยการหอสมุดสุรัตน์ โอสถานุเคราะห์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
5. อาจารย์ ดร. สุพัตรา สินชัยสุข	อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ภาคผนวก ข

จดหมายขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0519.12/ว138 c

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

9 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นางสาวชูชีพ มามาก และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ 1138 1

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นางสาวชูชีพ มามาก และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ ๑๑๖๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรวรรณ นันทแพศย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นางสาวชูชีพ มามาก และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ ๑๓๖๔

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.สุพัตรา สินชัยสุข เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นางสาวชูชีพ มามาก และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ว1378

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิลล่า พงศ์ยี่หล้า เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นางสาวชูชีพ มามาก และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ภาคผนวก ค

จดหมายขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

ที่ ศธ 0519.12/ว384

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกริก

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ /

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ 11386

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/๒๖๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/๑๓๕๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธนบุรี

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/๑๓๕๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ 1130

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

9 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ 1139 1

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

9 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/1137

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ที่ ศธ 0519.12/ /1393

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

9 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

เนื่องด้วย นางสาวชูชีพ มามาก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร" โดยมี อาจารย์ ดร.แววตา เตชาทวีวรรณ และ อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 - 4 คณะบริหารธุรกิจ ทำแบบทดสอบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชูชีพ มามาก ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2649-5067, 0-2258-4119 ต่อ 110
หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 089-8127-518

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของคำถาม

กับมาตรฐานสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของคำถามกับมาตรฐานสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของ คันนิ่งแฮม, แนนซี่ เอ.

โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากข้อคำถามทั้งหมด 60 ข้อ คัดออก 5 ข้อ คือ 17, 20, 24, 26, 46 ส่วนข้อ 1 แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้จำนวน 55 ข้อ ดังนี้

มาตรฐาน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ความหมาย
		1	2	3	4	5			
1.นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	1	-1	1	0	1	1	2	0.40	ไม่สอดคล้อง
	2	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	3	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	4	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	5	1	0	1	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	6	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	7	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	8	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	9	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	10	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	11	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	12	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	13	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	14	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	15	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	16	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	17	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	18	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	19	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	20	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	21	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	22	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	23	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	24	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	25	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	26	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของคำถามกับมาตรฐานสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของ คันนิ่งแฮม, แนนซี่ เอ. (ต่อ)

มาตรฐาน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ความหมาย
		1	2	3	4	5			
2. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	27	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	28	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	29	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	30	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	31	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	32	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	33	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	34	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	35	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	36	1	1	-1	1	1	3	0.60	สอดคล้อง
	37	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	38	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	39	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	40	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	41	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	42	0	1	1	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
3. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม	43	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	44	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	45	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	46	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	47	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของคำถามกับมาตรฐานสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจ ของ คันนิ่งแฮม, แนนซี่ เอ. (ต่อ)

มาตรฐาน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ความหมาย
		1	2	3	4	5			
4. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศไม่ว่าในฐานะส่วนบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	48	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	49	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	50	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
5. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย	51	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	52	0	1	1	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	53	0	1	1	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	54	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	55	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	56	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	57	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	58	1	1	0	1	1	4	0.80	สอดคล้อง
	59	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง
	60	1	1	1	1	1	5	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก จ

แบบทดสอบ

แบบทดสอบ

เรื่อง การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้จัดทำขึ้นเพื่อวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศ

คำนิยาม

การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาทางธุรกิจในการกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ สามารถเข้าถึง ประเมิน และใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้ รวมทั้งใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและชอบด้วยกฎหมาย ตามทักษะสามัตถิยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของคันนิ่งแฮม (Cunningham. 2003: Online) ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐาน 5 ข้อ ดังนี้

1. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

2. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิจารณญาณในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้กับความรู้ที่มีอยู่เดิม

4. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศไม่ว่าในฐานะส่วนบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. นักศึกษาทางธุรกิจผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบทดสอบ

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย **X** ลงใน □ ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ □ ชาย □ หญิง
2. ชั้นปี □ ปีที่ 2 □ ปีที่ 3 □ ปีที่ 4
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ค่าคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) คือ……..

4. ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

ระดับน้อย หมายถึง ไม่สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่กำหนดไว้ หรือต้องมีผู้แนะนำหรือช่วยเหลือในการใช้งาน

ระดับปานกลาง หมายถึง สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่กำหนดไว้และพอแก้ปัญหาการใช้งานด้วยตนเองได้พอสมควร

ระดับมาก หมายถึง สามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่กำหนดไว้ได้ดี รวมทั้งสามารถแนะนำหรือช่วยเหลือบุคคลอื่นได้ด้วย

4.1 การใช้โปรแกรมไมโครซอฟต์วินโดวส์

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.2 การใช้โปรแกรมค้นหาสำหรับการสืบค้นสารสนเทศ

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.3 การใช้โปรแกรมการสื่อสาร เช่น อีเมล์ เว็บบอร์ด

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.4 การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.5 การใช้โปรแกรมสเปรทชีส เช่น Excel

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.6 การใช้โปรแกรมนำเสนอ เช่น PowerPoint

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.7 การสร้างเว็บเพจอย่างง่าย (HTML, Dreamweaver)

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.8 การใช้โปรแกรมจัดการฐานข้อมูล (Access)

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

4.9 การใช้โปรแกรมประเภทกราฟิก (PhotoShop)

□ น้อย □ ปานกลาง □ มาก

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศ
<u>คำชี้แจง</u> โปรดกาเครื่องหมาย **X** ทับข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. นักศึกษาต้องการทำรายงานเรื่อง “ภาวะเงินเฟ้อ” ควรเริ่มตั้งคำถามจากข้อใด
   ก. วิธีใดที่จะใช้แก้ไขภาวะเงินเฟ้อ
   ข. ภาวะเงินเฟ้อมีกี่ประเภท
   ค. ภาวะเงินเฟ้อคืออะไร
   ง. ทำไมจึงเกิดภาวะเงินเฟ้อ
   จ. ไม่ทราบ

จงอ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 2

แนวคิดในการบริการลูกค้ามีความหลากหลายและได้รับความสนใจมากขึ้นสำหรับบริษัทที่ต้องการและรักษาความแตกต่างจากคู่แข่ง บริษัทจะต้องยอมรับว่าลูกค้าแม้เพียงสองคน แต่อาจมีความชอบไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงการบริการ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการที่มีความชอบหรือประเภทที่แตกต่างกัน

2. จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ข้อใดเหมาะสมที่จะใช้เป็นหัวข้อรายงาน
   ก. วัฒนธรรมองค์กร
   ข. การคิดต้นทุนกิจกรรมบริการ
   ค. การศึกษาพฤติกรรมของผู้บริโภค
   ง. การจัดการโลจิสติกส์เพื่อบริการลูกค้า
   จ. ไม่ทราบ
3. จากเรื่อง “The automotive industry and the environment: a technical, business and social future” หัวเรื่องใดที่เกี่ยวข้องและครอบคลุมกับเรื่องนี้มากที่สุด
   ก. Business, Social
   ข. Industry, Environment
   ค. Automotive industry, Business
   ง. Automotive industry, Environment
   จ. ไม่ทราบ
4. จากเรื่อง “การศึกษาความเป็นไปได้โครงการด้านธุรกิจและอุตสาหกรรม” หัวเรื่องใดที่เกี่ยวข้องและครอบคลุมกับเรื่องนี้มากที่สุด
   ก. การศึกษา, อุตสาหกรรม
   ข. ความเป็นไปได้, อุตสาหกรรม
   ค. การจัดการธุรกิจ, การจัดการอุตสาหกรรม
   ง. การจัดการอุตสาหกรรม, การศึกษาความเป็นไปได้
   จ. ไม่ทราบ

5. หากต้องการทราบราคาซื้อขายทองคำ ณ วันนี้ ควรหาข้อมูลจากข้อใด

ก. วารสาร ข. หนังสือพิมพ์

ค. หนังสือ ง. ฐานข้อมูลออนไลน์

จ. ไม่ทราบ

6. เครื่องมือใดใช้สืบค้นวิทยานิพนธ์และเอกสารวิจัยฉบับเต็ม (Full text)

ก. Search engine ข. Thai Digital Collection

ค. OPAC ง. Journal Link

จ. ไม่ทราบ

7. เมื่อนักศึกษาไม่ทราบวิธีใช้ฐานข้อมูลออนไลน์ที่ห้องสมุดมีให้บริการ วิธีการใดที่เหมาะสมที่สุดเพื่อให้ทราบวิธีการใช้

ก. ผู้เชี่ยวชาญในคณะ ข. อาจารย์ผู้สอน

ค. เพื่อนในห้องเรียน ง. สอบถามบรรณารักษ์ในห้องสมุด

จ. ไม่ทราบ

8. ข้อใดคือเอกสารสำคัญที่บริษัททำขึ้นเพื่อเผยแพร่ให้แก่ผู้ลงทุนทราบทุกครั้งที่มีการเสนอขายหลักทรัพย์

ก. หนังสือชี้ชวน ข. รายงานประจำปี

ค. แผนการดำเนินงานของบริษัท ง. แบบ 56-1 แสดงรายการข้อมูลประจำปี

จ. ไม่ทราบ

9. สารสนเทศข้อใดไม่มีในรายงานประจำปีของบริษัท

ก. หลักทรัพย์ของบริษัท ข. ราคาหุ้นและปริมาณการซื้อขาย

ค. กรรมการผู้บริหารบริษัท ง. กิจกรรมและการดำเนินงานของบริษัท

จ. ไม่ทราบ

10. หน่วยงานใดให้ข้อมูล “การลงทุนในตราสารหนี้” ได้ถูกต้องและตรงที่สุด

ก. ธนาคารแห่งประเทศไทย ข. สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ค. ห้องสมุดมารวย ง. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

จ. ไม่ทราบ

11. หน่วยงานใดมีหน้าที่ควบคุมดูแลและพัฒนาตลาดทุน

ก. ธนาคารแห่งประเทศไทย

ข. สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ค. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ง. สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

จ. ไม่ทราบ

12. ต้องการข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในช่วงหลัง ปี 2552 หน่วยงานใดให้ข้อมูลที่ถูกต้องและตรงความต้องการมากที่สุด

ก. กระทรวงการพัฒนาสังคมและมนุษย์ ข. สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ค. สมาคมการตลาดแห่งประเทศไทย ง. บริษัทศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ จำกัด

จ. ไม่ทราบ

จงอ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 13

การวิเคราะห์พาเรโต (Pareto analysis) หรือบางครั้งเรียกว่ากฎ 80/20 เป็นวิธีการที่ใช้สำคัญที่ใช้ในการโลจิสติกส์ เพื่อระบุองค์ประกอบหลักและการปฏิบัติเชิงธุรกิจโดยกำหนดวัตถุประสงค์ในเชิงวิเคราะห์และประเมินเฉพาะองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่ง 80% หมายถึงยอดขายของผลิตภัณฑ์ทั้งหมดของบริษัทและ 20% หมายถึงหน่วยเก็บสินค้าคงคลัง (stock keeping unit: SKU)

13. ข้อความนี้เหมาะแก่กลุ่มผู้อ่านกลุ่มใด

ก. นักศึกษา ข. นักบัญชี

ค. ผู้จัดการบริษัท ง. ผู้ประกอบการ

จ. ไม่ทราบ

14. ต้องการสารสนเทศเกี่ยวกับมรรยาท (จรรยาบรรณ) ของผู้ตรวจสอบบัญชีอนุญาต ต้องค้นหาสารสนเทศจากที่ใด

ก. การประชุมวิชาการ ข. สมาคมวิชาชีพ

ค. สถาบันการเงิน ง. สถาบันการศึกษา

จ. ไม่ทราบ

15. หน่วยงานใดมีหน้าที่กำหนดจรรยาบรรณของนักการตลาด

ก. สภาหอการค้าไทย ข. สมาคมการตลาดแห่งประเทศไทย

ค. กระทรวงพาณิชย์ ง. สภาองค์การนายจ้างแห่งประเทศไทย

จ. ไม่ทราบ

16. หน่วยงานใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

ก. IMF ข. IFC

ค. BOI ง. World Bank

จ. ไม่ทราบ

17. บทบาทและหน้าที่ของธนาคารโลก (World Bank) คือข้อใด

ก. ปรึกษาด้านนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาลทั่วโลก

ข. ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน แก่ประเทศด้อยพัฒนา

ค. ให้กู้ยืมเพื่อบูรณะซ่อมแซมและพัฒนาประเทศ

ง. ช่วยเหลือทางการเงินเพื่อให้ประชาชนมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง

จ. ไม่ทราบ

18. ข้อใดไม่จำเป็นต้องใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

ก. งานวิจัย ข. การศึกษาตลาด

ค. การพยากรณ์อากาศ ง. การกำหนดนโยบายและแผนงาน

จ. ไม่ทราบ

19. สินค้าและบริการใดไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

ก. หนังสือ ข. น้ำมัน

ค. ตั๋วภาพยนตร์ ง. ค่าโดยสารรถประจำทาง

จ. ไม่ทราบ

20. ในต่างจังหวัดสามารถจดทะเบียนธุรกิจเฉพาะได้ที่ใด

ก. สำนักงานสรรพากร ข. ที่ว่าการอำเภอ

ค. สำนักงานเทศบาล ง. ไม่มีข้อใดถูกต้อง

จ. ไม่ทราบ

21. การจัดตั้งห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายใด

ก. กฎหมายพิเศษ ข. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ค. กฎหมายท้องถิ่น ง. กฎหมายมหาชน

จ. ไม่ทราบ

22. ข้อใดเป็นการกระทำที่ผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550

ก. ส่งภาพตัวเองเติมหนวดแก่กลุ่มเพื่อนทางอีเมล์

ข. ทำเว็บบอร์ดให้บุคคลทั่วไปร่วมแสดงความคิดเห็นในประเด็นการเมือง

ค. แอบดูรหัสเข้าคอมพิวเตอร์ของเพื่อนร่วมงานเพื่อทำสำเนาไฟล์ที่ต้องการ

ง. นำซอฟต์แวร์ที่พัฒนาขึ้นเองและยังใช้งานได้ไม่สมบูรณ์ให้บุคคลอื่นดาวน์โหลด

จ. ไม่ทราบ

23. ข้อใดเป็นเว็บไซต์ของสถาบันการศึกษา

ก. www.bot.or.th ข. www.cmu.ac.th

ค. www.school.net.th ง. Blog.eduzones.com

จ. ไม่ทราบ

24. ฐานข้อมูลใดของห้องสมุดที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดาวน์โหลดเอกสาร

ก. Thai Digital Collection ข. Journal Link

ค. Matichon e-Library ง. Proquest

จ. ไม่ทราบ

ตารางข้อมูลต่อไปนี้ จงตอบคำถามข้อ 25

อาหารเสริม : รังนก / ซุป ไก่สกัด			
เรื่อง	จำนวนหน้า	Updated	ราคา
ผลิตภัณฑ์รังนก (ตลาดรวม)	18	13/08/52	450
ซุปไก่สกัด (ตลาดรวม)	24	20/04/51	450
ซุปไก่สกัดตราแบรนด์	19	20/04/51	450
บ.เซเรบอสฯ ตราแบรนด์ (ซุปไก่สกัด+รังนก+พรุน+วีต้า)	34	26/03/51	500
บ.สก็อตฯ ผลิตภัณฑ์ตราสก็อต (ซุปไก่สกัด+รังนก)	16	19/08/50	400
ผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร (ไม่รวมช่องทางขายตรง) (ไม่มีส่วนแบ่งทางการตลาด)	17	15/11/50	400

แหล่งที่มา http://www.marketinfo.co.th/market1.html

25. จากตารางด้านบน จัดว่าเป็นข้อมูลประเภทใดทางธุรกิจ

ก. ผลิตภัณฑ์ ข. การบัญชี

ค. การตลาด ง. อุตสาหกรรม

จ. ไม่ทราบ

26. สารสนเทศใดที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “กลยุทธ์การตลาดของโรงเรียนอนุบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร”

ก. การจัดการศึกษาปฐมวัย ข. หลักสูตรและการสอนธุรกิจศึกษา

ข. สถิติมูลฐานทางจิตวิทยาและการศึกษา ง. การศึกษาและการจัดการทางด้านธุรกิจ

จ. ไม่ทราบ

27. เครื่องมือใดใช้สำหรับสืบค้นทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด

ก. OPAC ข. Search engine

ค. Journal Link ง. E-Journal

จ. ไม่ทราบ

28. เครื่องมือใดใช้สืบค้นว่าห้องสมุดใดบอกรับวารสารต่างประเทศฉบับที่ต้องการ

ก. OPAC ข. Search engine

ค. Journal Link ง. E-Journal

จ. ไม่ทราบ

29. เครื่องมือใดใช้ค้นหาข้อมูลทางวิชาการ

ก. Google Scholar ข. MSN

ค. Facebook ง. YouTube

จ. ไม่ทราบ

30. ฐานข้อมูลใดเป็นฐานข้อมูลทางธุรกิจ

ก. IEEE ข. ERIC

ค. H.W.Wilson ง. ABI/INFORM

จ. ไม่ทราบ

31. ฐานข้อมูลใดใช้สำหรับค้นหาข้อมูลทางกฎหมายธุรกิจ

ก. IEEE ข. ACM

ค. Econlit ง. Lexis/Nexis

จ. ไม่ทราบ

32. | 658.1555 ห135บ | จากเลขเรียกหนังสือนี้ ถ้าต้องการหนังสือ “บริหารกำไรให้ธุรกิจปิดตายทุกช่องทางความเสี่ยง” แต่งโดยหทัยชนก จรณะ ข้อมูลใดใช้สำหรับหาหนังสือบนชั้น

ก. 658.1555 ข. 658.1555 ห

ค. 658.1555 ห135 ง. 658.1555 ห135 บ

จ. ไม่ทราบ

33. | HF5415.13 ค534ก | จากเลขเรียกหนังสือของหนังสือ “การตลาดฉบับคอตเลอร์: คู่มือสร้างความเป็นเลิศทางการตลาด” แต่งโดย ฟิลิป คอตเลอร์ ข้อใดกล่าว<u>ไม่ถูกต้อง</u>

ก. เป็นหนังสือแปล ข. เป็นหนังสือจอง

ค. เป็นหนังสือภาษาไทย ง. เป็นหนังสือเกี่ยวการตลาด

จ. ไม่ทราบ

34. ต้องการข้อมูลสถิติทางเศรษฐกิจและสังคมโดยสรุปในระดับประเทศ เกี่ยวกับ ประชากร การย้ายถิ่น การเกิด แรงงาน การศึกษา สวัสดิการค่ารักษาพยาบาล สถิติการเกษตร ฯลฯ ต้องหาจากข้อมูลใด

ก. ข้อมูลสถิติที่สำคัญของประเทศไทย

ข. รายงานการพัฒนาคนของประเทศไทย

ค. สมุดแผนที่สถิติสำมะโนประชากรและเคหะ

ง. รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน

จ. ไม่ทราบ

จงอ่านกราฟแล้วตอบคำถามข้อ 35

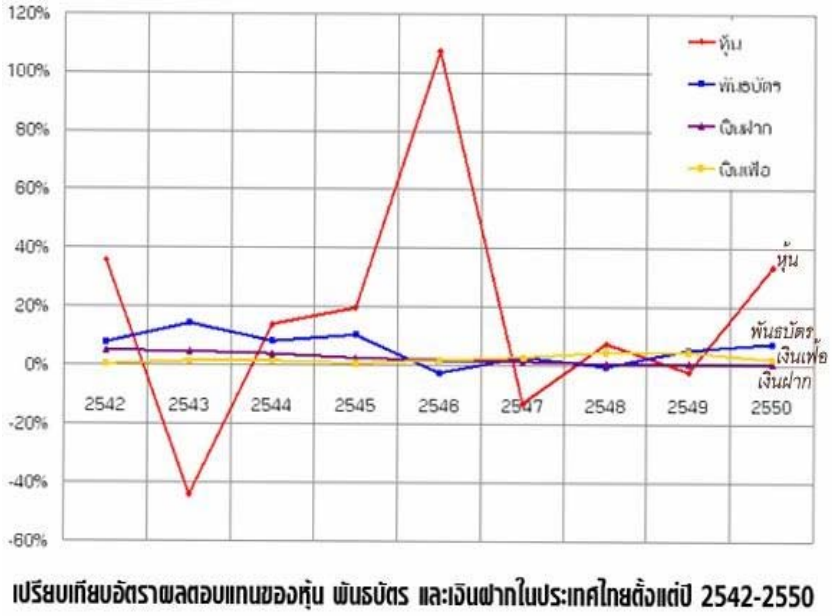

เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนของหุ้น พันธบัตร และเงินฝากในประเทศไทยตั้งแต่ปี 2542-2550

35. การลงทุนใดให้ผลตอบแทนสูงสุดในช่วงปี 2542-2550

ก. หุ้น ข. พันธบัตร

ค. เงินฝาก ง. เงินเฟ้อ

จ. ไม่ทราบ

36. ข้อมูลใดต้องอ้างอิง (Citing and referencing) ในการเขียนรายงาน

ก. หน้ากากอนามัยสามารถป้องกันไข้หวัดใหญ่ 2009

ข. ควรหลีกเลี่ยงไปยังพื้นที่ที่เกิดการระบาดของไข้หวัดใหญ่ 2009

ค. ตลาดผลิตภัณฑ์น้ำหอมปรับอากาศโดยรวม มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

ง. ส่วนแบ่งการตลาดของน้ำหอมปรับอากาศเกลด 90 % ในปี 2549

จ. ไม่ทราบ

37. ข้อใดไม่เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายในการใช้ฐานข้อมูลออนไลน์ที่ห้องสมุดบอกรับ
    ก. ดาวน์โหลดบทความเพื่อใช้เขียนรายงาน
    ข. ค้นข้อมูลให้บุคคลภายนอกโดยคิดค่าใช้จ่ายเพียงเล็กน้อย
    ค. ดาวน์โหลดบทความไปเผยแพร่ในเว็บไซต์อื่นๆ เพื่อให้คนทั่วไปอ่านได้
    ง. ดาวน์โหลดข้อมูลทั้งหมดเพื่อเก็บไว้ใช้ในกรณีที่ห้องสมุดหยุดบอกรับ
    จ. ไม่ทราบ
38. การศึกษาเรื่อง “ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย” คำสำคัญใด (Keywords) เกี่ยวข้องน้อยที่สุด
    ก. ความสำเร็จทางธุรกิจ
    ข. Small Medium enterprises
    ค. ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
    ง. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
    จ. ไม่ทราบ
39. ต้องการค้นเกี่ยวกับ “ความเสี่ยงโรคเอดส์ของสตรี” กลยุทธ์การค้นแบบใดที่จะได้ผลลัพธ์ครบถ้วนและตรงตามความต้องการมากที่สุด
    ก. โรคเอดส์ AND สตรี
    ข. โรคเอดส์ AND ผู้หญิง
    ค. (โรคเอดส์ OR อาการภูมิคุ้มกันเสื่อม) AND สตรี
    ง. (โรคเอดส์ OR อาการภูมิคุ้มกันเสื่อม) AND (สตรี OR ผู้หญิง)
    จ. ไม่ทราบ
40. ถ้าหนังสือเล่มที่ต้องการไม่มีในห้องสมุดที่นักศึกษาเป็นสมาชิก บริการใดของห้องสมุดที่ช่วยให้นักศึกษาได้รับหนังสือเล่มนั้น
    ก. บริการยืม-คืน
    ข. บริการจองหนังสือ
    ค. บริการสำรองหนังสือ
    ง. บริการยืมระหว่างห้องสมุด
    จ. ไม่ทราบ

จงพิจารณาหน้าเว็บไซต์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 41-42

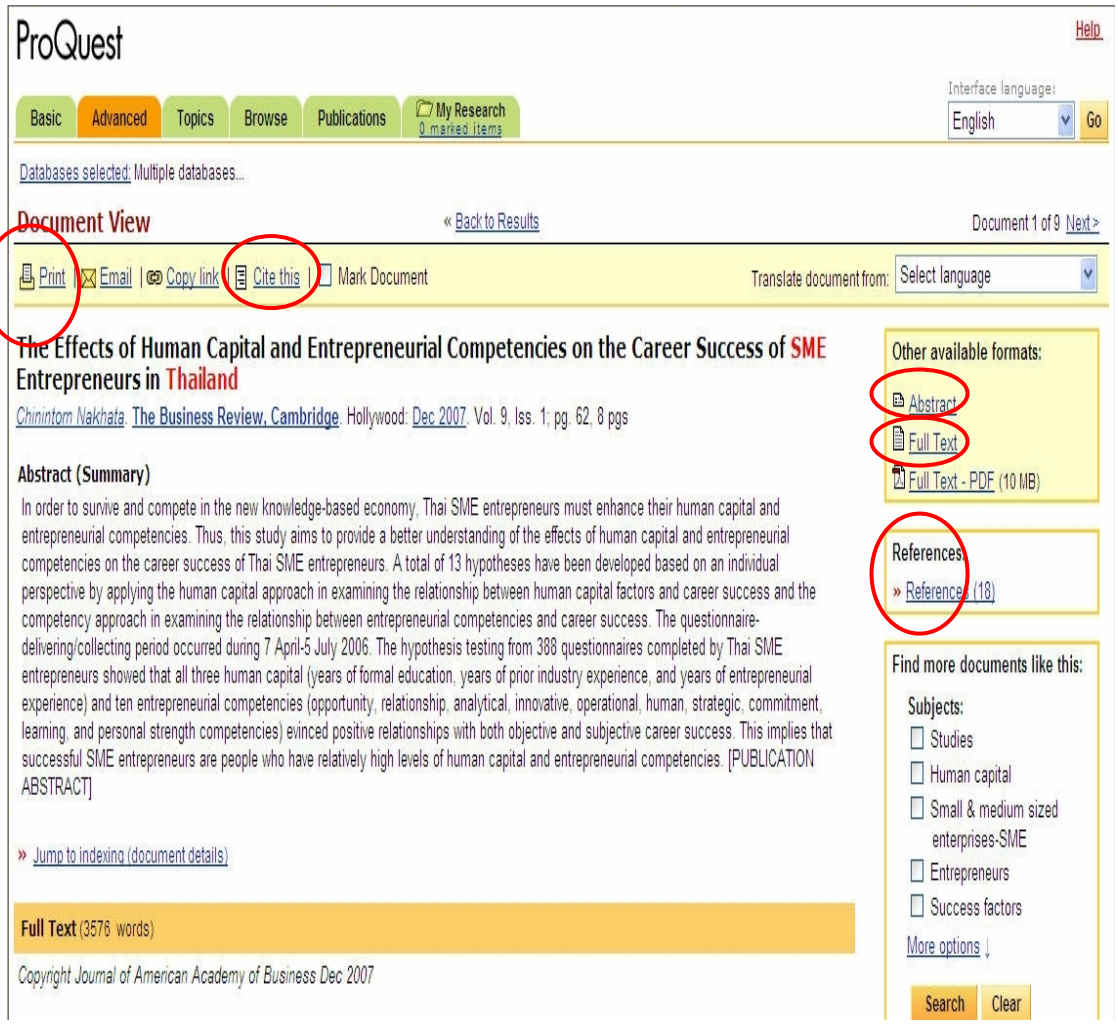

41. จากหน้าเว็บไซต์ข้างต้นถ้านักศึกษาต้องการอ่านบทความฉบับสมบูรณ์ต้องคลิกเลือกคำสั่งใด

ก. Print
ข. Abstract
ค. Full Text
ง. Cite this
จ. ไม่ทราบ

42. ต้องการข้อมูลสำหรับเขียนอ้างอิงบทความนี้ต้องคลิกเลือกคำสั่งใด

ก. Print
ข. Abstract
ค. Full Text
ง. Cite this
จ. ไม่ทราบ

จงอ่านงบดุล ของบริษัทในฝันแล้วตอบคำถามข้อ 43-44

บริษัท ในฝัน จำกัด

งบดุล

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2550 และ 31 ธันวาคม 2551

(หน่วย : บาท)

	2550	2551
<u>สินทรัพย์</u>		
เงินสดและหลักทรัพย์ในความต้องการของตลาด	4,600,000	4,450,000
ลูกหนี้การค้า	6,500,000	12,000,000
สินค้าคงเหลือ	9,400,000	11,500,000
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน	20,500,000	27,950,000
ที่ดิน	2,000,000	1,900,000
โรงงานและอุปกรณ์	13,000,000	15,600,000
ค่าเสื่อมราคาสะสม	(5,000,000)	(4,500,000)
โรงงานและอุปกรณ์สุทธิ	8,000,000	9,100,000
สินทรัพย์อื่น ๆ	4,600,000	6,500,000
รวม	35,100,000	45,450,000
<u>หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น</u>		
หนี้สิน		
หนี้สินระยะสั้น	10,000,000	14,000,000
หนี้สินระยะยาว	8,000,000	10,600,000
ส่วนของผู้ถือหุ้น		
หุ้นสามัญ	4,500,000	5,500,000
กำไรสะสม	12,600,000	15,350,000
รวม	35,100,000	45,450,000

43. ปี 2551 บริษัทในฝัน จำกัด ลงทุนในด้านใดมากที่สุด

ก. สินค้าคงเหลือ ข. ลูกหนี้การค้า

ค. โรงงานและอุปกรณ์ ง. โรงงานและอุปกรณ์สุทธิ

จ. ไม่ทราบ

44. ปี 2551 บริษัทในฝัน จำกัด ทำกำไรได้เท่าไร

ก. 80,550,000 บาท ข. 15,350,000 บาท

ค. 70,200,000 บาท ง. 90,900,000 บาท

จ. ไม่ทราบ

45. เอกสารในข้อใดเป็นรายงานผลการดำเนินงานและฐานะการเงินขององค์การธุรกิจ ที่ต้องจัดทำและนำเปิดเผยข้อมูลตามสิ้นสุดรอบระยะเวลาบัญชี

ก. หนังสือชี้ชวน ข. รายงานประจำปี

ค. คู่มือบริษัทจดทะเบียน ง. รายงานประจำไตรมาส

จ. ไม่ทราบ

46. เว็บไซต์ใดให้สารสนเทศเกี่ยวกับเศรษฐกิจการค้าของประเทศไทยได้น่าเชื่อถือที่สุด

ก. http://www.moc.go.th ข. http://www.moc.net

ค. http://www.moc.or.th ง. http://www.moc.co.th

จ. ไม่ทราบ

47. จากเรื่อง “ความเป็นไปได้ในการประกอบธุรกิจตรวจสอบบัญชีในเขตประเวศ กรุงเทพมหานคร” ประเด็นหลักของเรื่องนี้คือข้อใด

ก. ธุรกิจ ข. การบัญชี

ค. การสอบบัญชี ง. กรุงเทพมหานคร

จ. ไม่ทราบ

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม 48

การซื้อขายหุ้นของบริษัท xxx ในตลาดหลักทรัพย์ ในช่วงต้นปี เคลื่อนไหวช้ามากเฉลี่ยวันละ 1.13 หมื่นล้านบาท และ SET เคลื่อนไหวในกรอบ 680 จุด +/-20 จุด ต่อมาเดือนพฤษภาคมเริ่มเป็นภาวะตลาดกระทิง เนื่องจากชาวต่างชาติเข้าซื้อภายในหนึ่งเดือนมูลค่า 2.43 หมื่นล้านบาท รวม 5M07 ซื้อสุทธิไป 6.66 หมื่นล้านบาท ดันมูลค่าตลาด (Market volume) พุ่ง 56 % MoM 1.53 หมื่นล้านต่อวัน

48. ข้อใดเป็นการสังเคราะห์ข้อมูลจากข้อความข้างบน

ก. การซื้อขายหุ้นบริษัท xxx เคลื่อนไหวช้าในช่วงต้นปี

ข. เดือนพฤษภาคม ของทุกปีจะต้องเป็นภาวะตลาดกระทิง

ค. การระดมซื้อหุ้นในระยะเวลาอันสั้นทำให้เกิดภาวะตลาดกระทิง

ง. ภาวะตลาดกระทิงเกิดจากชาวต่างชาติซื้อหุ้นบริษัท xxx

จ. ไม่ทราบ

49. โปรแกรมเหมาะสำหรับการนำเสนอ (Presentation) ผลงานคือ

ก. MS Word ข. MS Access

ค. MS Excel ง. MS PowerPoint

จ. ไม่ทราบ

จงอ่านตารางรายงานผลการสอบวิชาวิทยาศาสตร์ แล้วตอบคำถาม ข้อ 50

	A	B	C	D	E	F
1			รายงานผลการสอบวิชาวิทยาศาสตร์			
2	เลขที่	ชื่อ- นามสกุล	ปฏิบัติ (60)	กลางภาค(20)	ปลายภาค (20)	รวม
3	1	ด. ช. แดน ร้องเพลงดี	55	16	18	89
4	2	ด. ช. สมาน ใจดี	58	15	15	88
5	6	ด. ญ. ขวัญตา ดีใจ	50	14	18	82
6	3	ด. ญ. ดวงดาว ส่องแสง	55	17	17	89
7	4	ด. ญ. พร งาใจ	53	15	16	84
8	5	ด.ช. ณัฐสิทธิ์ สกุลไทย	56	17	14	87
9	7	ด.ญ. กานดา มารศรี	50	12	17	79
10						

50. ถ้าต้องการรวมคะแนนของเด็กหญิงขวัญตา จะใช้สูตรว่าอย่างไร

ก. C5+D5+E5 ข. =C5:D5:E5

ค. =SUM(C5:E5) ง. SUM (C5+D5+E5) จ. ไม่ทราบ

51. การกระทำข้อใดไม่จัดว่าเป็นการลอกเลียนวรรณกรรม (Plagiarism)

ก. ตีพิมพ์ซ้ำผลงานของตนเอง

ข. คัดลอกผลงานของคนอื่นโดยไม่อ้างอิง

ค. ส่งผลงานไปตีพิมพ์ซ้ำมากกว่าหนึ่งแห่งในเวลาเดียวกัน

ง. ถูกทุกข้อ

จ. ไม่ทราบ

52. ข้อใดเป็นการกระทำที่ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์

ก. ถ่ายสำเนาข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์

ข. ทำสำเนาหนังสือทั้งเล่มเพื่อใช้ในการเรียน

ค. ถ่ายสำเนาบทความวารสารเพื่อใช้ทำวิจัย

ง. ดาวน์โหลดบทความจากฐานข้อมูลออนไลน์ที่ห้องสมุดบอกรับ

จ. ไม่ทราบ

53. ข้อใดเป็นการเขียนบรรณานุกรมที่ถูกต้อง

ก. (สมาน ลอยฟ้า. 2545: 26)

ข. [1]ภมร ขันธหัตถ์. (2546). *กฎหมายธุรกิจ*. หน้า 25.

ค. ปราณี ว่องวิทวัส (2532 : 4-5)

ง. พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จ. ไม่ทราบ

54. ข้อใดเป็นการกระทำที่ถูกต้องในการนำผลงานของคนอื่นมาใช้เขียนรายงาน

ก. คัดลอกเนื้อหาในหนังสือโดยไม่อ้างอิง

ข. ลอกรายงานเพื่อนทั้งฉบับโดยปรับเปลี่ยนแก้ไขบางส่วนเพื่อส่งอาจารย์

ค. นำภาพจากเว็บไซต์ใส่ในรายงานและระบุ URL ของภาพ

ง. อ่านบทความของผู้อื่นแล้วนำมาเขียนใหม่เป็นสำนวนของตัวเองจึงไม่ต้องอ้างอิง

จ. ไม่ทราบ

55. เพื่อให้เกียรติแก่ผู้เขียนหนังสือในกรณีที่เรานำข้อความมาโพส (Post) ในเว็บไซต์สิ่งที่ต้องทำคือข้อใด

ก. ไม่ต้องทำอะไร

ข. ต้องระบุแหล่งที่มา

ค. เขียนชมเชย

ง. ขออนุญาตสำนักพิมพ์

จ. ไม่ทราบ

.....

ภาคผนวก ฉ

คำเฉลยของแบบทดสอบ

คำเฉลยแบบของทดสอบ

ข้อ 1. ค	ข้อ 2. ค	ข้อ 3. ง
ข้อ 4. ง	ข้อ 5. ข	ข้อ 6. ข
ข้อ 7. ง	ข้อ 8. ก	ข้อ 9. ข
ข้อ 10. ง	ข้อ 11. ง	ข้อ 12. ข
ข้อ 13. ก	ข้อ 14. ข	ข้อ 15. ข
ข้อ 16. ค	ข้อ 17. ค	ข้อ 18. ง
ข้อ 19. ก	ข้อ 20. ข	ข้อ 21. ข
ข้อ 22. ค	ข้อ 23. ข	ข้อ 24. ก
ข้อ 25. ค	ข้อ 26. ก	ข้อ 27. ก
ข้อ 28. ค	ข้อ 29. ก	ข้อ 30. ง
ข้อ 31. ง	ข้อ 32. ง	ข้อ 33. ข
ข้อ 34. ก	ข้อ 35. ก	ข้อ 36. ง
ข้อ 37. ก	ข้อ 38. ก	ข้อ 39. ง
ข้อ 40. ง	ข้อ 41. ค	ข้อ 42. ง
ข้อ 43. ค	ข้อ 44. ข	ข้อ 45. ข
ข้อ 46. ก	ข้อ 47. ค	ข้อ 48. ค
ข้อ 49. ง	ข้อ 50. ค	ข้อ 51. ก
ข้อ 52 ข	ข้อ 53. ง	ข้อ 54. ค
ข้อ 55. ข		

ภาคผนวก ช

ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ

ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ

ข้อ	ค่าความยากง่าย	แปลความ	ข้อ	ค่าความยากง่าย	แปลความ
1	0.76	ค่อนข้างง่าย	29	0.53	พอเหมาะ
2	0.60	ค่อนข้างง่าย	30	0.53	พอเหมาะ
3	0.36	ค่อนข้างยาก	31	0.50	พอเหมาะ
4	0.26	ค่อนข้างยาก	32	0.26	ค่อนข้างยาก
5	0.43	พอเหมาะ	33	0.36	ค่อนข้างยาก
6	0.46	พอเหมาะ	34	0.66	ค่อนข้างง่าย
7	0.70	ค่อนข้างง่าย	35	0.43	พอเหมาะ
8	0.73	ค่อนข้างง่าย	36	0.43	พอเหมาะ
9	0.43	พอเหมาะ	37	0.36	ค่อนข้างยาก
10	0.56	พอเหมาะ	38	0.50	พอเหมาะ
11	0.43	พอเหมาะ	39	0.26	ค่อนข้างยาก
12	0.63	ค่อนข้างง่าย	40	0.33	ค่อนข้างยาก
13	0.70	ค่อนข้างง่าย	41	0.76	ค่อนข้างง่าย
14	0.73	ค่อนข้างง่าย	42	0.50	พอเหมาะ
15	0.73	ค่อนข้างง่าย	43	0.36	ค่อนข้างยาก
16	0.40	พอเหมาะ	44	0.46	พอเหมาะ
17	0.23	ค่อนข้างยาก	45	0.66	ค่อนข้างง่าย
18	0.30	ค่อนข้างยาก	46	0.33	ค่อนข้างยาก
19	0.33	ค่อนข้างยาก	47	0.60	ค่อนข้างง่าย
20	0.23	ค่อนข้างยาก	48	0.56	พอเหมาะ
21	0.56	พอเหมาะ	49	0.40	พอเหมาะ
22	0.46	พอเหมาะ	50	0.43	พอเหมาะ
23	0.50	พอเหมาะ	51	0.50	พอเหมาะ
24	0.66	ค่อนข้างง่าย	52	0.33	ค่อนข้างยาก
25	0.76	ค่อนข้างง่าย	53	0.50	พอเหมาะ
26	0.40	พอเหมาะ	54	0.70	ค่อนข้างง่าย
27	0.66	ค่อนข้างง่าย	55	0.76	ค่อนข้างง่าย
28	0.60	ค่อนข้างง่าย			

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นามสกุล	นางสาวชูชีพ มามาก
วันเดือนปีเกิด	18 สิงหาคม 2515
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	129/22 หมู่ 4 ตำบลบางรักน้อย อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	บรรณารักษ์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์สนเทศและหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ 110/1-4 ถนนประชาชื่น หลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2534	โรงเรียนบ้านลาดวิทยา จากจังหวัดเพชรบุรี
พ.ศ. 2538	ศศ.บ. (บรรณารักษ์ศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์) จากสถาบันราชภัฏเพชรบุรี
พ.ศ. 2553	ศศ.ม. (บรรณารักษ์ศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ